XXIII. évfolyam 27. szám

Ára: 1 forint

1967. július 6.

JOHNSON

DÉLKELET ÁZSIA

KÖZEL-KELET

Hihi

Hegedűs István rajza

TEXASI LOVASISKOLA

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PILLANTÁS A HÍDRÓL

Ha valaki Pestről Budára utazván letekint a Petőfi-hídról, jobb kéz felől tetszetős törmelékhalmokra esik a pillantása. Hogy ezek mennyire nem mai keletűek, azt az is bizonyítja, hogy igen dús növényzet tenyészik rajtuk. Geológusok megállapítása szerint ezek a nevezetes földtani képződmények egészen újkoriak, alig kétesztendősek. A környék lakóinak s az arra járóknak a megállapítása szerint viszont épp ideje volna már, hogy eltakarítsák onnan!

Üveges József
Bp., IX., Üllői út 41.

WILHELM BUSCH

Névnapi ajándék

Tanakodtak hárman a nénikék,
húgukat hogy lephetnék meg,
ha tartja majd névünnepét?
— Kapjon egy blúzt, egy szépet!

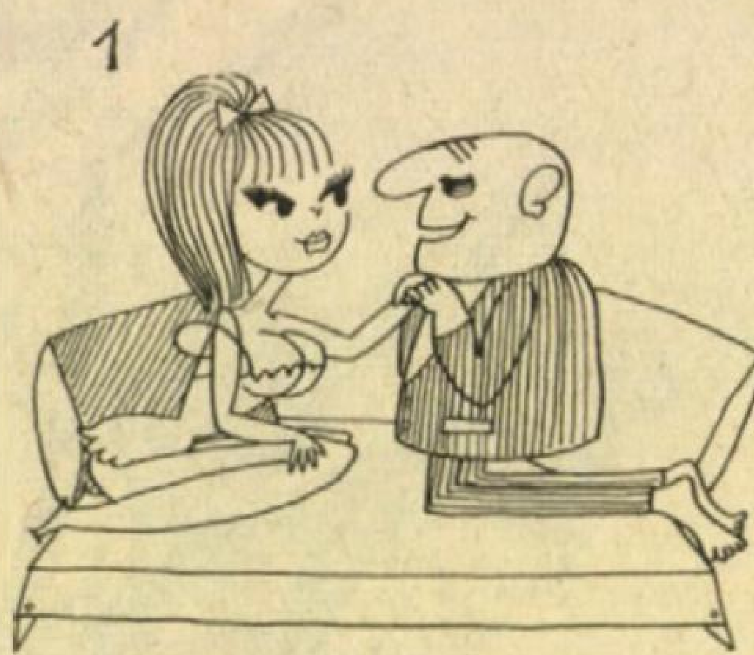
A kettes néni mást ajánl:
— Borsózöld bármi, alj, kabát!
E szín az, mit Zsófikánk utál,
a célnak megfelel tehát.

— Borsózöld, s okker díszítés! —
Így dönt a hármas nénike —
görcsöt kap tőle Zsófi, és
meg is kell még köszönnie!

(Németből fordította: Fazekas Anna)

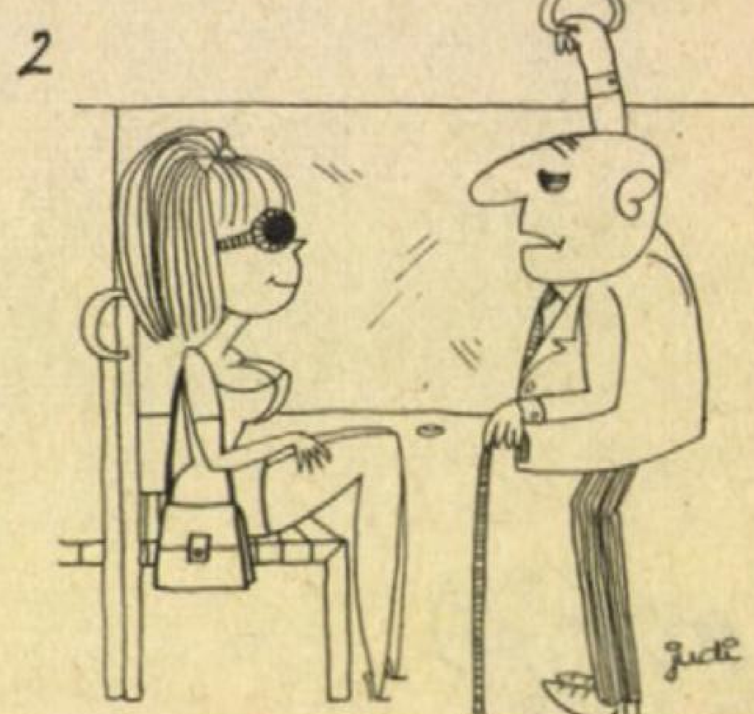
Pro és kontra

1

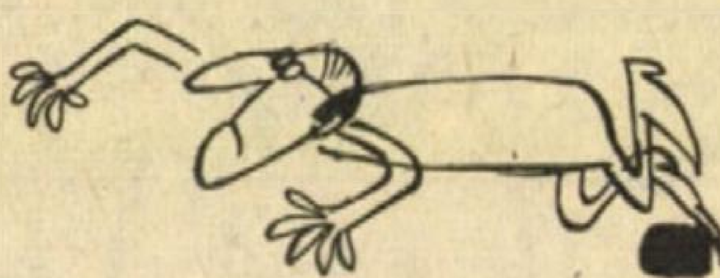
– Imádom a fiatalokat!

2

– Borzalmasak ezek a mai fiatalok!

TÉMA AZ UTCÁN

Egyszer egy kis téma elgondolkodva ballagott az utcán, s ahogy ment, mendegélt, hirtelen megbotlott egy kis kavicsban, és úgy, ahogy volt, teljes hosszában elterült a földön. Rögtön fel akart kelni, de nem tudott, mert annyira megütötte magát, hogy csak úgy sajgott minden tagja.

Nem baj, gondolta magában, majd csak felemeli valaki.

Először egy regényíró közeledett, s egy pillanatig úgy látszott, hogy észrevette a témát a földön, de aztán közömbös arccal átlépett fölötte. A témának nagyon rosszul esett a dolog, különösen azért, mert tudta, hogy a regényírónak nincs is témája, csak úgy csinál, mintha lenne.

Aztán egy költő ment arra. A téma ekkor már nem akarta a véletlenre bízni a sorsát, s megkérte a költőt, hogy emelje fel. A költő egy pillantást vetett rá, majd így legyintett:

– Nagyon fáj a derekam, nem tudok hajolni! – mondta és továbbment.

Ez is nagyon rosszul esett a témának, s a tagjai is jobban fájtak.

Ekkor egy színpadi szerző ment arra, s amikor a téma esdeklő tekintetet vetett rá, így szólt:

– Akkora könyvtáram van, hogy nincs szükségem témára. Sokkal igényesebb helyekről szerzem be a témáimat.

Vállat vonva ment tovább. A téma majdnem sírva fakadt, de még reménykedett. Ekkor egy novellista közeledett. Észrevette a témát, de habozott.

– Nem vagyok elég mai? – kérdezte a téma.

– Csak nagyon kényes vagy! – mondta a novellista, és sóhajtva ment tovább.

És továbbra is ott feküdt a téma az utcán, és senki sem akarta felemelni. – Mi lehet itt a baj? – töprengett a téma. – Szép is vagyok, jó is vagyok.

Ekkor egy humorista járt arra, becsületes, álmodozó arca volt, s amikor meglátta az utcán fekvő témát, részvevően megállt, lehajolt melléje, és megkérdezte, mi baja van.

– Senki sem akar felemelni! – panaszkodott.

– Majd én felemellek! – mondta a humorista, s valóban fel is emelte.

Nagyokat nyögött, mert a téma eléggé nehéz volt, s amellett valóban kényes. Vitte, cipelte a témát a humorista, néha meg-megállt, s kifújta magát.

– Megírsz? – kérdezte a téma.

A humorista szerényen rázta a fejét:

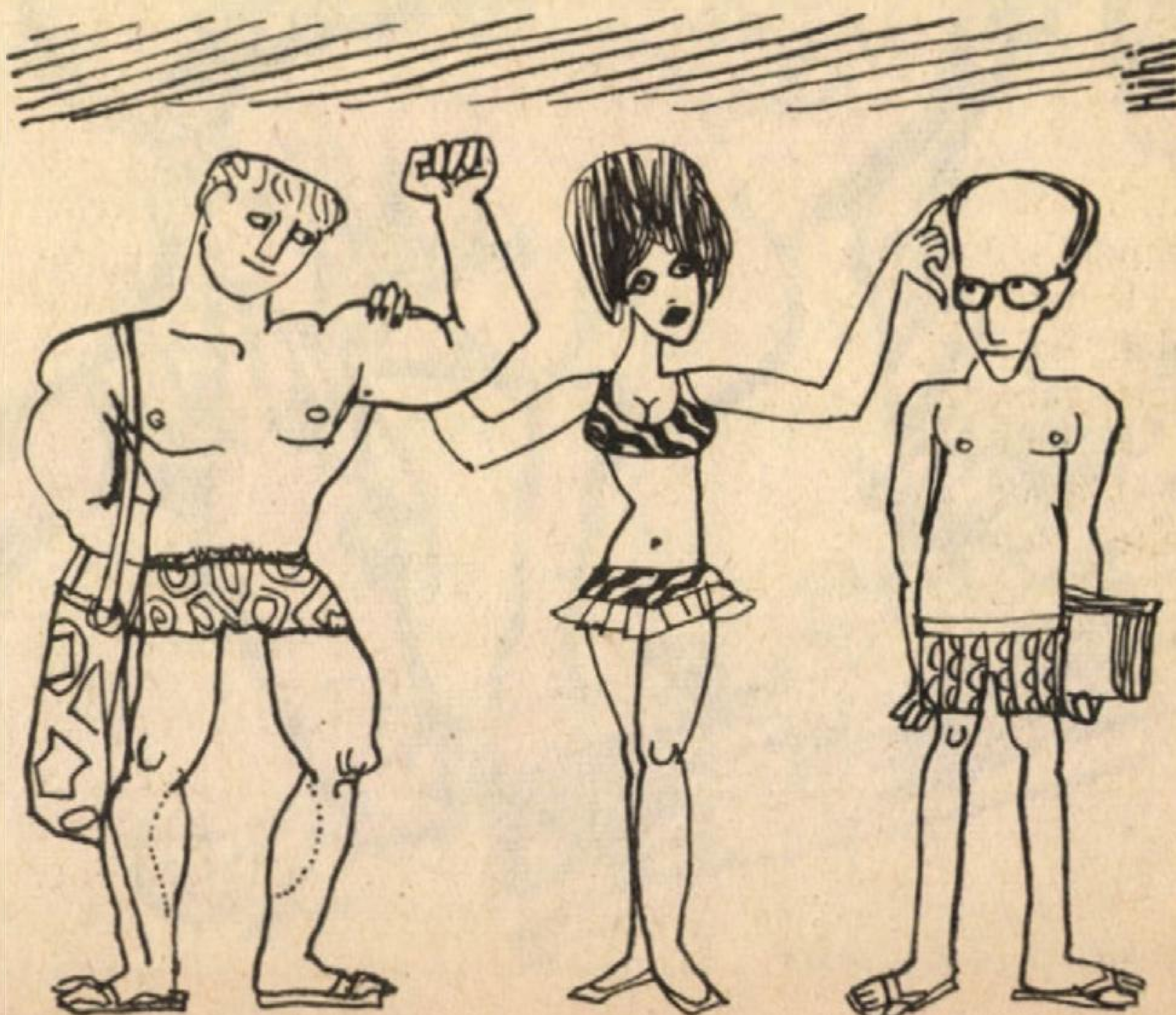
– Annál te sokkal igényesebb vagy! – mondta, majd még aznap éjjel a gondosan becsomagolt témát letette egy filmíró ajtajának küszöbére, s észrevétlenül elillant.

Sajnos, a filmíró sem tudta feldolgozni a témát, mert még hajnal előtt ellopták.

Mindebből az a tanulság, hogy a téma a küszöbön hever, csak el kell lopni.

Feleki László

Dilemma

Vadnyugat a nézőtéren

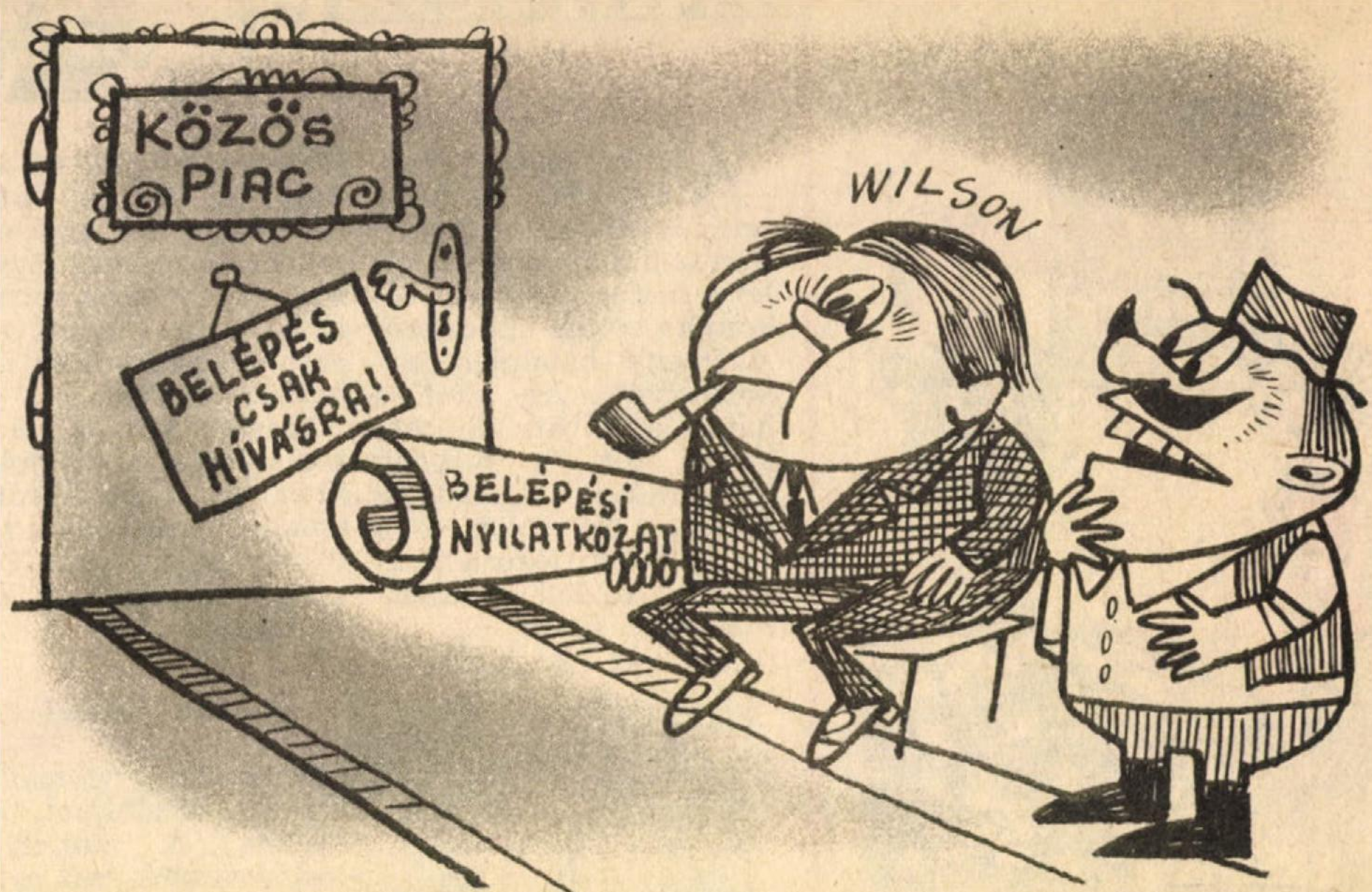
Érdekes új mozi nyílt meg New Yorkban vadnyugati filmek bemutatására. A székek támláján pisztolyok függenek, s a jegyhez néhány vaktöltény is jár. Előadás közben a megfelelő jelenetek alatt bárki lövöldözhet, mintegy segítve kedvenc hősének.

Egyes filmkritikusok szerint társadalmi filmek mellé sem ártana a véleményt röviden kifejező pisztoly.

Érthetetlen

Fülöp György rajza

– Ejnye, szomszéd, hát maguk felé ilyen nehéz bejutni a közösbe?

Az eladók orra

Verpeléti barátom mesélte:

– Akkoriban rengeteg zűröm volt. A menyasszonyom megcsalt, a főnököm ki akart rúgni, az újításomat visszadobták. És még az üzletekben is udvariatlanok voltak hozzám. Vagy nem vettek észre, vagy rám kiabáltak, vagy egészen mást csomagoltak be, mint amit kértem. Miért? Mert az eladóknak finom orruk van. megérzik, ha valakit üldöz a balsors. Meglátják a végzet jelét a homlokunkon. Amikor erre rájöttem, nem akartam hinni magamnak, és többször ellenőriztem a feltevésemet.

Ugyanebben az időszakban egy alkalommal autón érkeztem meg az üzlet elé, a kalapomat hetykén hátracsaptam, arcomon mosoly ült, a hasamat kidugtam, és peckesen léptem be a boltba. De hiába. Az eladókat nem lehetett becsapni. Amikor túrót kértem ötér', az egyik rám kiabált: „Várjon! Nincs szeme? Nem látja, hogy dolgozom?!" És félhangosan odaszólt egy kollégájának: „Fantasztikus, mennyi idióta van a vevők között!..."

Ekkor felkerestem egy másik üzletet. Előbb azonban gyakoroltam magam odahaza a tükör előtt, és amikor sikerült boldog, elégedett arcot vágnom, gyorsan elrohantam vásárolni. A pult előtt néhányszor végigsétáltam, dölyfösen, gőgös fejtartással, mint egy szemlét tartó király, aztán oda álltam a pult elé, büszkén, hatalmasan, ajkbiggyesztve. De mielőtt megszólalhattam volna, az eladó rám kiáltott: „Na, mi kéne, ha vóna?!"

Megjátszottam a külföldit is. Most hasra fognak esni, gondoltam magamban. De nem estek. Átláttak rajtam, és le sem ereszkedtek hozzám.

Néhány nappal később a főnökömet kirúgták, engem magasabb beosztásba helyeztek, és a menyasszonyom visszatért hozzám, tehát kezdtek jól menni a dolgaim. Attól kezdve minden megváltozott: az eladók udvariasan beszéltek velem, visszaköszöntek és mosolyogtak. Miért? Mert az eladóknak jó orruk van. Érzik, hogy mikor és kivel lehet udvariatlanul beszélni. Ezek után fél évig mindenki kedves volt hozzám az üzletekben. Egy ízben azonban – már nem emlékszem pontosan, hogy hol – a pénztárosnő lehordott. Felfigyeltem a dologra, és rosszat sejtettem. Tudtam, hogy kifinomult ösztönükkel valamit éreznek körülöttem. Valami bajt, zűrt, kellemetlenséget. De aztán minden maradt a régiben, és én kezdtem azt hinni, hogy a pénztárosnő tévedett. Akkoriban ugyanis nem volt semmi bajom, minden sikerült, amihez nyúltam, mindenben szerencsém volt. Pályám felfelé ívelt, és dicsekvés nélkül mondhatom: boldog voltam. De nem sokáig. A vállalatnál intrikálni kezdtek ellenem, csupa rossz munkát kaptam, a menyasszonyom féltékenykedett, és még sok más kellemetlenség ért.

Egy este lementem a közértbe, az eladó rám nézett, én mosolyogva vissza. Hosszan, fürkészve bámultuk egymást. Kíváncsi voltam, jól működik-e az orra? Jól működött. Azonnal megérezte, hogy belém lehet rúgni. Gúnyos hangon így szólt: „Mi van, borjú? Nem én vagyok az új kapu!" Ekkor dühös lettem, felordítottam, átnyúltam a pulton, és ... A többit már tudod ...

– Az orvos mit mondott?

– Nemsokára kiengednek – mondta Verpeléti. – Hiszen teljesen normális vagyok. Vagy nem?

Mikes György

Kánikula

Tudományos módszer

– Így nézett ki a fiú, kislányom?

Angliában

– Be kell mennem a bankba.
– Hát akkor siess!
– Ráérek, még nyitva van...

A Hűvösvölgy kies vidékén, keskeny réti ösvényen sétálgattam a minap. Jobbra tőlem, a dús pázsiton, vékonyka ember apportírozott egy hatalmas farkaskutyát. Az állat a hátsó két lábára támaszkodva ült, és minden idegszálával a gazdáját figyelte. Az ember és a kutya között jókora házikolbász feküdt a fűben. Fűszeres illata az orromig ért, és persze a

kutya orráig is. Egy-egy pillanatra mohón a kolbászra villant a kutya szeme, és zihált a horpasza. Ilyenkor a gazdája rászólt: „Nem szabad!", mire a kutya szeme ismét a gazdira meredt, mintha a kolbász ott sem lett volna.

Néhány perc telt el így, az ember felvette a kolbászt a fűről, megveregette a kutya nyakát, az állat pedig néhányat vakkantott, és vidáman körülugrálta a gazdáját.

Nagy bánatomra a természet ölén sem tudok kikapcsolódni. Most is inkább a kutya-jelenet nyűgözött le, s nem a természet szépsége. Furcsa módon az jutott eszembe: rengeteg tanfolyamon tanítják nálunk, hogy mit kell jól csinálni, és hogyan kell még jobban csinálni. Egyetlen tanfolyam tematikája sem tartalmazza azonban, hogy mit *nem szabad* csinálni.

Időszerűnek vélem tehát számos munkahelyre kiterjedő „Nem szabad csinálni!" elnevezésű tanfolyam szervezését. Ezen a tanfolyamon az első tantárgy a

pénztár elkezelés

lehetne. Ez viszonylag könnyű stúdiumot igényelne. A tanfolyam résztvevőinek csak azt az egyszerű tételt kellene megtanulniuk, hogy *sikkasztani nem szabad.* Ezt addig kellene gyakorolniuk a hallgatóknak, amíg nem csábítja többé őket a pénz szaga.

Második tantárgyként javasolnám a

hamis számlázás

című témát, amely felölelné az e tárgykörben leleplezett összes variációkat. Ezt addig kellene ismételniük a hallgatóknak, amíg megtanulják azt az alaptételt, hogy *csalni nem szabad.*

Harmadik tantárgyként a

fiktív munkabérjegyzék

kiállításának különböző módozatait venném fel a tanfolyam programjába. Erre — bonyolultsága miatt — az átlagosnál több tanulmányi időt kellene adni, hogy a hallgató el ne tévedjen a bürokrácia útvesztőjében. Ezt addig kellene gyakorolniuk a hallgatóknak, amíg betéve tudják, hogy *munkabért illetéktelenül felvenni nem szabad.*

Negyedik témaként a

fekete fuvar

problematikáját iktatnám a tanrendbe. Ezt a széles körben kiterjedt tevékenységet rendszerint kollektíven űzik. Addig kellene ismételni, amíg a hallgatók megtanulnák, hogy fekete fuvarral *fekete jövedelmet szerezni nem szabad.*

Végül összefoglaló tantárgyként felvenném a tanfolyam programjába a

harácsolás és a haszonlesés

valamennyi válfaját. Ezt addig kellene kitartóan tanítani, amíg a hallgatók nemcsak megtanulják, hanem teljesen átérzik, hogy a *társadalmi tulajdont megkárosítani nem szabad.*

A fentiekben csupán a legdivatosabb témákat javasoltam a „Nem szabad csinálni!" tanfolyam megindításához. Eredményességében nincs okom kételkedni. Elvégre az ember is rendelkezik annyi tanulékonysággal és önfegyelemmel, mint az a jól megtermett farkaskutya, „akivel" a hűvösvölgyi réten szerencsém volt találkozni.

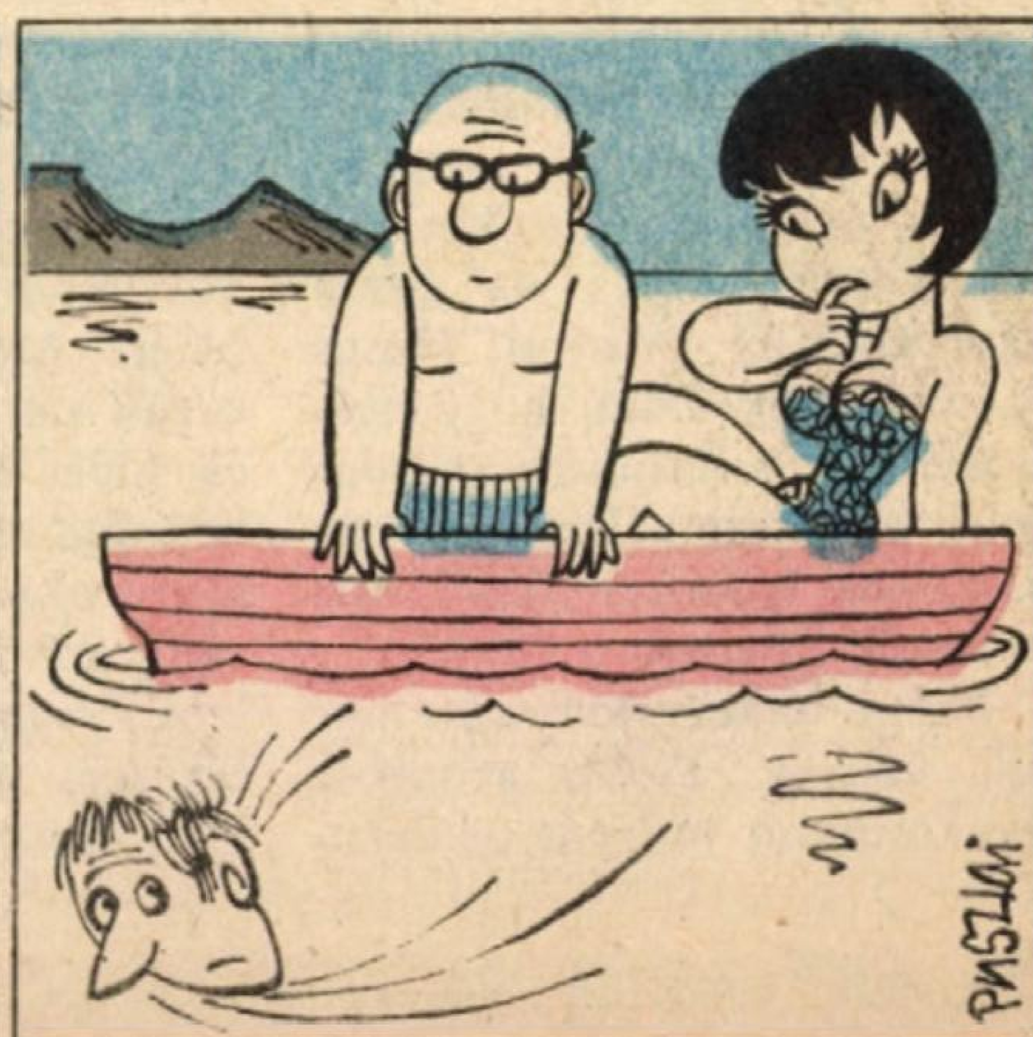
Földes György

Jucika napozik

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KI LESZ A FELELŐS?!

Nap nap után összetalálkozom szeretett fővárosunk utcáin a jól ismert táblácskával, amelyen ez áll:

A TETŐN DOLGOZNAK!

Viszont az a tény, hogy egy budapesti ház tetején szorgos munka folyik, nem rám tartozik. Ez kizárólag a tervező, valamint a kivitelező vállalat dolga. Esetleg a sajtóé, amely majd hírül adja, hogy ezt és ezt a kijavított tetőt itt és itt, ekkor és ekkor ünnepélyesen újra átadták a forgalomnak.

De akkor mi célt szolgál a kérdéses felirat? Nyilván figyelmeztetés, hogy a járókelők ne sétifikáljanak alatta. Viszont ez esetben miért nincsenek lezárva a gyalogosforgalom elől az ilyen táblácskákkal teletűzdelt járdaszakaszok? Hiszen, ha valami az emberek fejére pottyanhat, akkor talán a leghelyesebb, ha az emberek inkább oda se mennek egyáltalán! Azt pedig világosan és félreérthetetlenül ki kell írni. Például így:

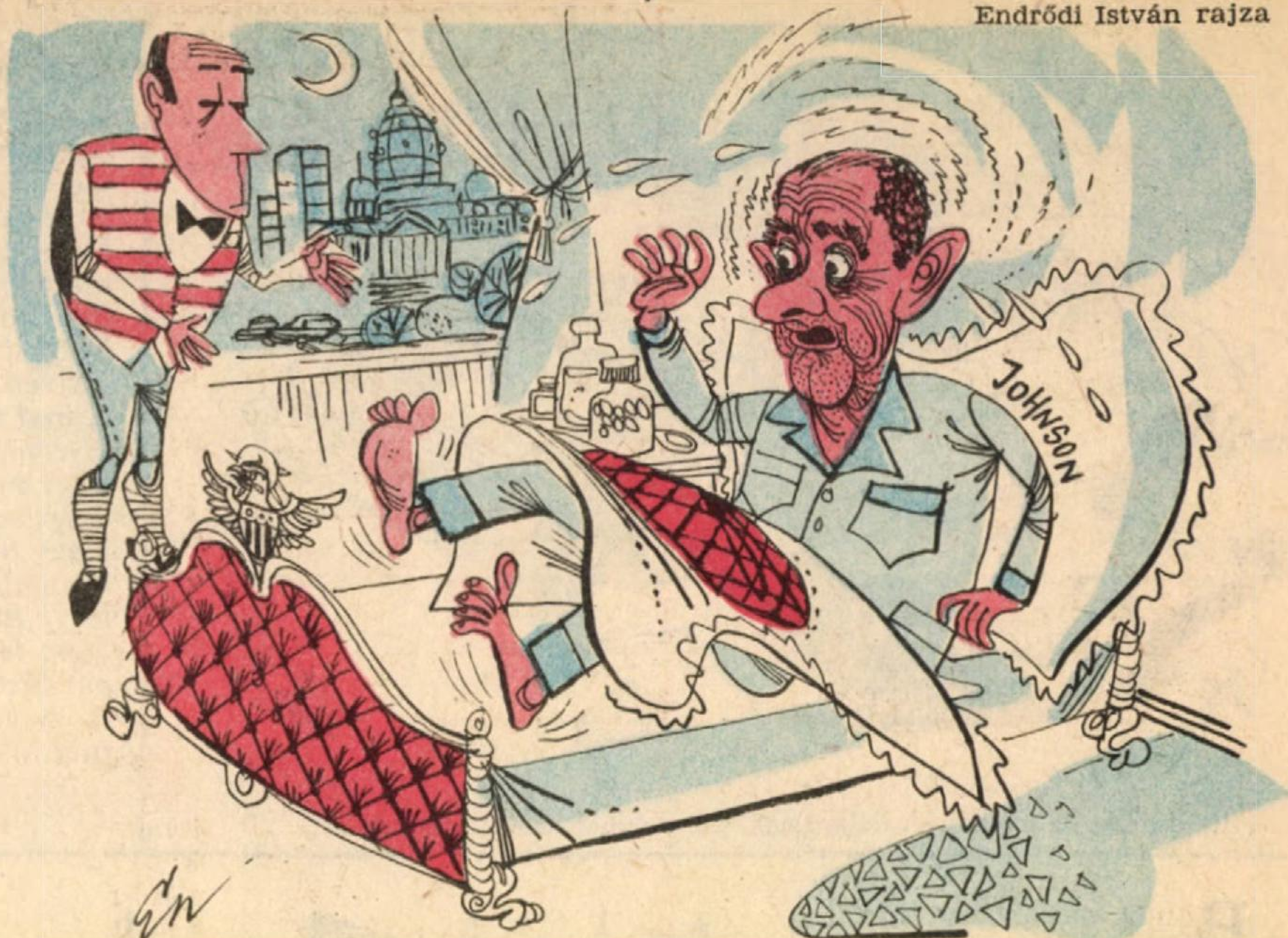
A JÁRDÁN KÖZLEKEDNI
ÉLETVESZÉLYES,
EZÉRT TILOS!

Mert jelenleg bizony az a gyakorlat, hogy „A TETŐN DOLGOZNAK!" feliratok között zavartalanul özönlenek a gyalogosok, és ha netalán baleset történik, úgy a szöveg legfeljebb csak arra lesz jó, hogy a vizsgálat során valakit felmentsen a felelősség alól...

D. F.

Lidércnyomás

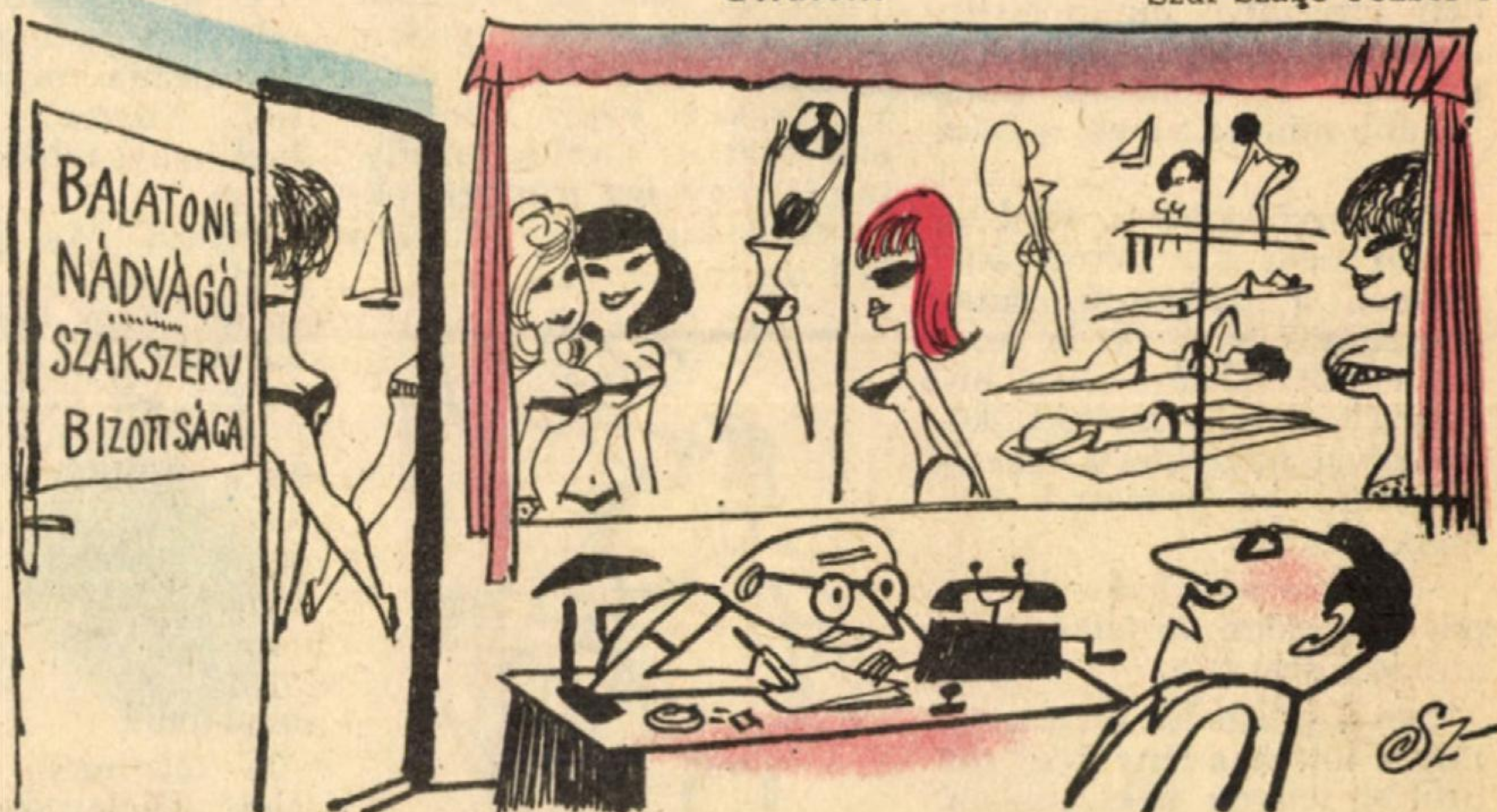
Endrődi István rajza

– Szörnyű volt! Azt álmodtam, hogy behívtak katonának Vietnamba...

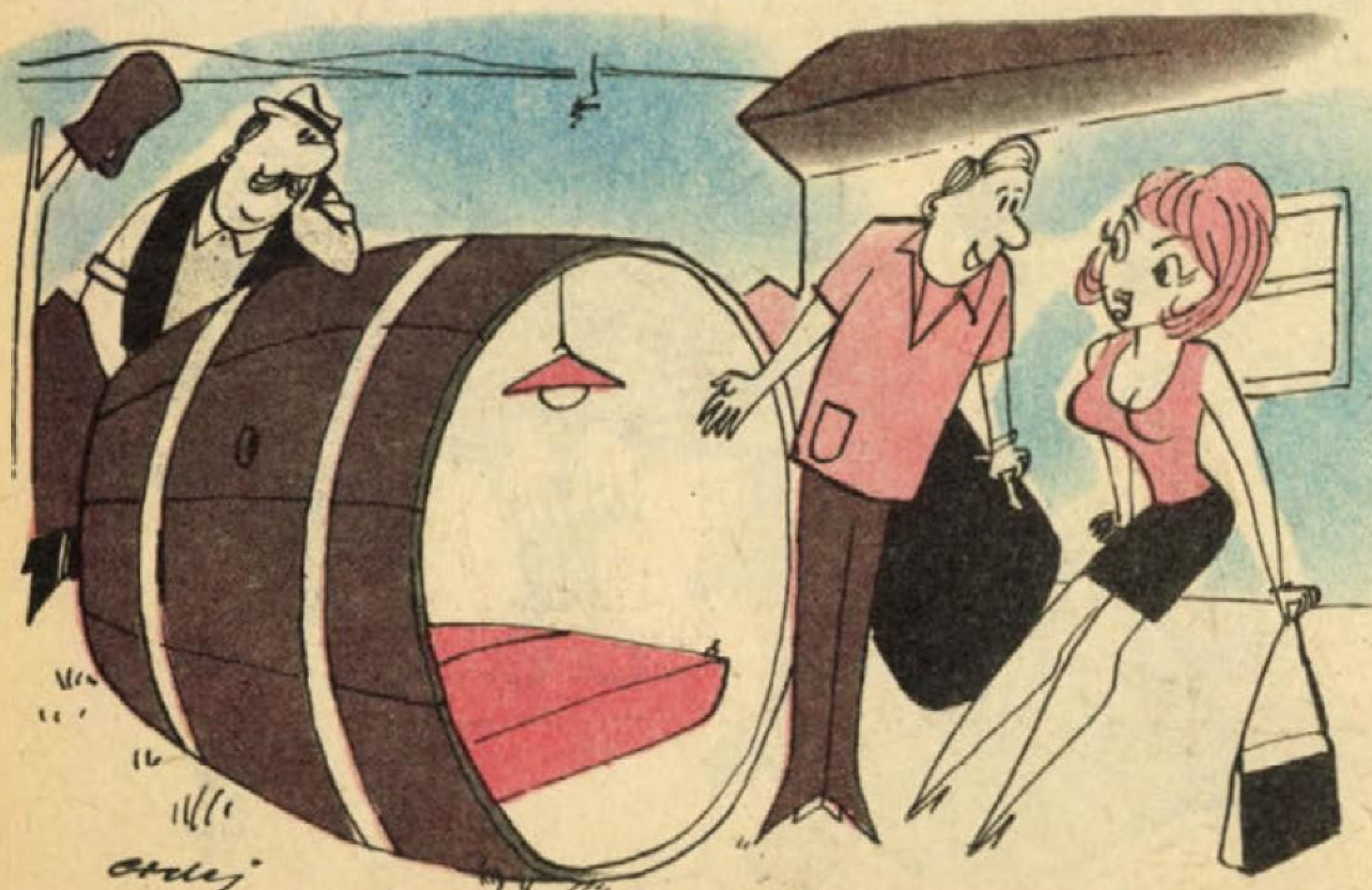
Unalom

Szűr-Szabó József rajza

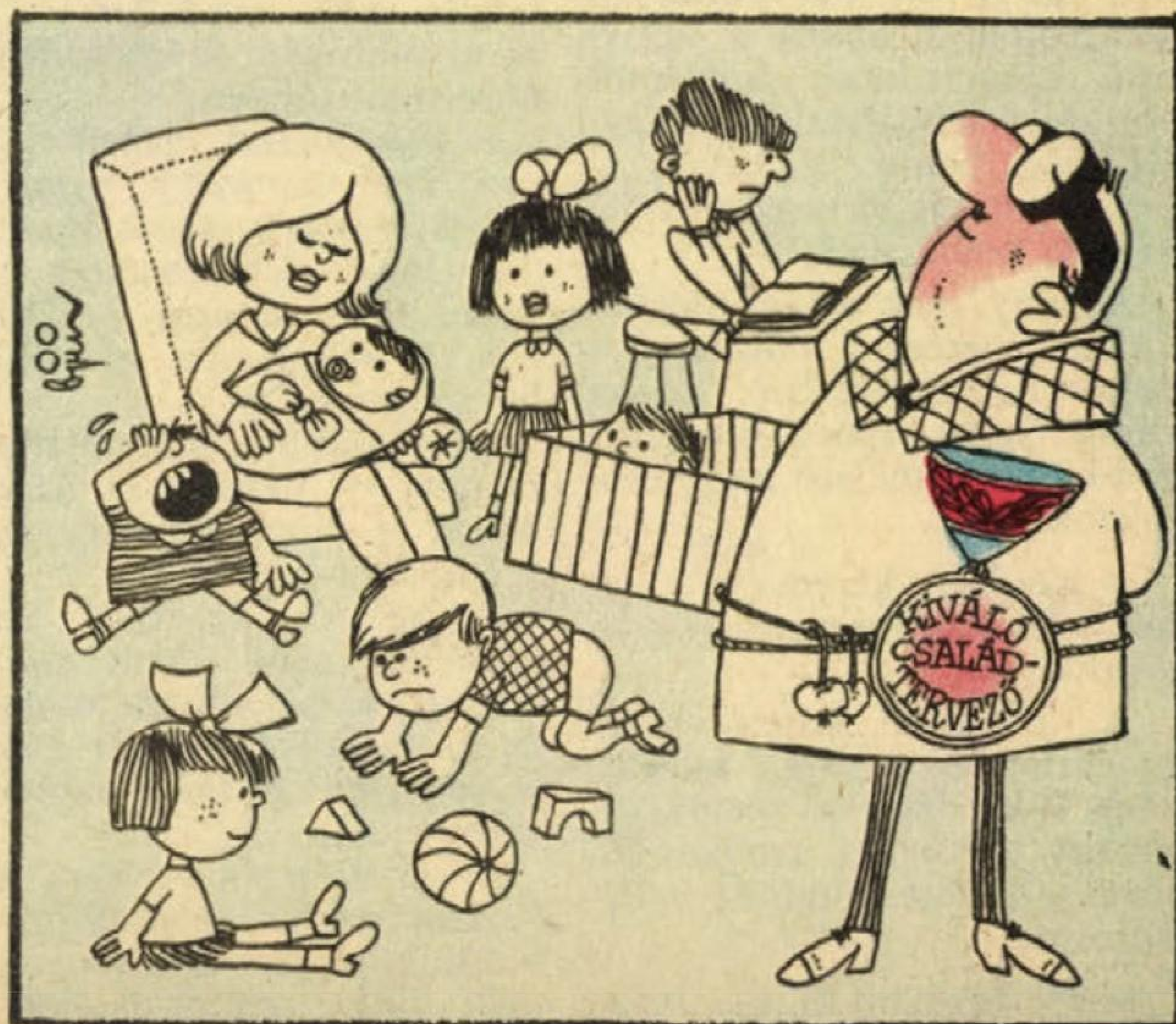
– Tessék engem egyszer már Pestre beutalni!

Esküvő után

– Nem azt mondtad, hogy egy lyukban is ellaknál velem?

Kitüntetés

Autós menyasszony

– Lajoskám, de jó, hogy találkoztunk, pont veled akartam beszélni!

JOBB MA EGY SZŰRŐ...

A nagyváros peremén járva
arcomra száll a füst, korom,
felnézek egy hatalmas gyárra,
s tűnődve elgondolkozom.
Ma reggel olvastam egy cikket,
mely arról adott hírt nekünk,
hogy jövőben kéményeinket
hosszabbra kell építenünk.
Milyen magasra kell emelni!
A mai méret oly kevés,
kiszámították, mit kell tenni,
hogy ne legyen több szennyezés.
Szép, boldog jövő!... Csakhogy... ó, jaj!...
Nagy füstgomolyag hömpölyög...
De addig... addig... – száll a sóhaj,
mely fullad, köhög és hörög.
Nem lehetne tán... kérjük... sírjuk...
pár füstszűrőt?... Egy kis vigaszt...
Hogy valamiképp addig bírjuk,
míg föl nem építjük mi azt!

Lovászy Márton

Kávé és cukor

Bandi mosolygós arccal ül a fonott karosszékben, élvezi a vasárnap délelőtti napfényt, s elégedett a világgal. Holott vadonatúj, galambszürke nadrágja térdén tenyérnyi folt sötétlik. Időnként odapillant, de csöppet sem bosszankodik rajta. Inkább mintha ennek is örülne.

Elgyönyörködik a foltban, s már nem is a foltot látja, hanem a teltkarcsú, sárga kosztümös lányt, aki öt perccel ezelőtt kissé sedrén húzott el asztala mellett, könyökével meglökte a feketés poharat, s az egyenest a nadrágjára borult.

– Jaj! – szegényke rémülten állt előtte, hirtelen megszólalni sem bírt.

Bandi pillantása fürgén ugrált a folt és a lány közt. Az utóbbi tetszett neki jobban. Elismerőn bólintott:

– Ez sikerült!

– Igazán... nem akartam...

– Megnyugtató! – bólintott rá. A folt már pontosan kirajzolódott, amint a könnyű szövet kicsit hullámos vonalú, szabálytalan négyszögben beitta a kávét. – Franciaország térképére emlékeztet, nem találja?

A lány még egyre megkövülten meredt a fiatalember dekorált nadrágjára, aztán végre észbe kapott, integetni kezdett a körbejáró kenyeresnőnek:

– Kérem, kérem... egy pohárka langyos vizet, legyen aranyos...

A pohárka langyos víz megérkezett, a sárga kosztümös lány leült a szemközti fonott székbe, és zsebkendőjével elkezdte dörgölni a kávéfoltot.

– Ha nem jön ki, tisztítóba adatom... – suttogta közben.

De, úgy látszott, buzgalma nem marad eredménytelen. A pincérnő szakszerű megjegyzésekkel kísérte ritmikus mozdulatait, s váltig bizonygatta, hogy így frissiben okvetlenül kimegy a folt. „Ki kell mennie, kérem..."

– Pláne, amilyen erős a maguk kávéja, igaz?

A lányt nézte. Nem panaszkodhatott. Ha maga választja meg, kivel öntesse le az új nadrágját, nem dönthet körültekintőbben!

– Már jó lesz, hagyja...

– Nem haragszik, ugye?

– El vagyok ragadtatva!

A lány fölemelkedett, tétován állt, távozni készülőben, s mégis az asztalhoz horgonyozva.

– Legalább a telefonját adja meg – nevette el magát Bandi –, hogy értesíthessem a nadrág sorsáról...

S mivel egyetlen szál blokklap sem akadt zsebében, a kistányérján maradt mokkacukorra írta föl a hat számjegyet. A lány habozva vetette oda:

– Ha nem én venném föl, Krisztát kérje a telefonhoz... – futólag kezet nyújtott, épp csak, hogy Bandi is bemutatkozhassék, s már el is tűnt.

Ő meg itt ül, a holnapi telefonra gondol, s a nevét próbálgatja magában: Kriszta... Kriszta... ez is olyan hajlékony, teltkarcsú, mint ő maga.

Fölnéz. Mindjárt itt lesz Laci, a barátja. Milyen szerencse, hogy késik egy picit. Ki lehet ez a lány? Elmerengve néz nadrágjára.

A túloldalról már integet Laci. Nyomában üget a másik Bandi, a fürge, rozsdaszínű spániel. Jókedvű csaholással üdvözli keresztapját.

– Rég vársz? – ereszkedik mellé Laci, s a kutya elébük kuporodik.

– Véletlenül egészen jól elszórakoztattak, míg nem jöttetek. – Leöntött nadrágjára mutat, s részletesen elmeséli a folt históriáját. Képzelete már a jövőben csapong: – Föltárcsázom, megbeszélek vele délutánra valamit...

Ebben a másodpercben a rozsdaszínű kutyatest kecsesen fölágaskodik, a négylábú Bandi kitátja száját, és minden teketóriázás nélkül bekapja az asztalon heverő, ceruzával beírt kockacukrot.

– Bandi! – kiált kétségbeesetten keresztfiára, de már elkésett.

A hat bűvös számjegyet a cukorral együtt harsogva ropogtatják az erős, hegyes fogak.

– Vége... – bámul utána kimeredt szemmel, elveszetten.

A kutya lustán visszahemperedik, közömbösen pislog, mint aki jól végezte dolgát. Csak Bandi nyögi maga elé lesújtva:

– Fölfaltad a telefonszámot... a randevút... Krisztát!... Te, te, emberevő!

Vidor Miklós

Ambíció

– Miért szökött meg a börtönből?!
– Szerettem volna ismét hasznos tagja lenni a társadalomnak...

Mindenféle

Aki haragszik, annak rendszerint nincs igaza, s ez a körülmény csak fokozza dühét.

Nincs olyan időjárás, amelyet az ember vissza ne sírna!

X gerinces ember, bármikor kész bátran kiállni meggyőződése ellen.

A szitkozódás a tagolatlan emberi beszéd.

A sánta kutya legalább nem tagadja le, hogy utolérték.

Ő is tudja, hogy én is tudom, hogy ő is tudja, hogy én is tudom, hogy amit mond, az nem igaz.

Akiben van önbecsülés, az a legnagyobb disznóságokat is büszkén követi el.

F. L.

Harc a pesti állásért — Endrődi István rajza

A BŰVÖS SIPKA

A meséből mindenki ismeri a bűvös sipkát, amit a jó tündér ajándékoz a szegény vándorlegénynek, aki ezt aztán a fejére teszi, láthatatlanná válik, beoson a hétfejű sárkány várába, kiszabadítja, majd nőül veszi a világszép királykisasszonyt.

Szóval ez a bűvös sipka felettébb hasznos viselet.

A mesében!

A valóság azonban egészen más!

A bűvös sipka tényleg létezik, az én fejemre is gyakran kerül, ilyen alkalmakkor láthatatlanná válok magam is, de világszép királykisasszonyt soha nem kapok, ellenkezőleg, mindig csak bosszúságom származik ebből a hülye varázslatból.

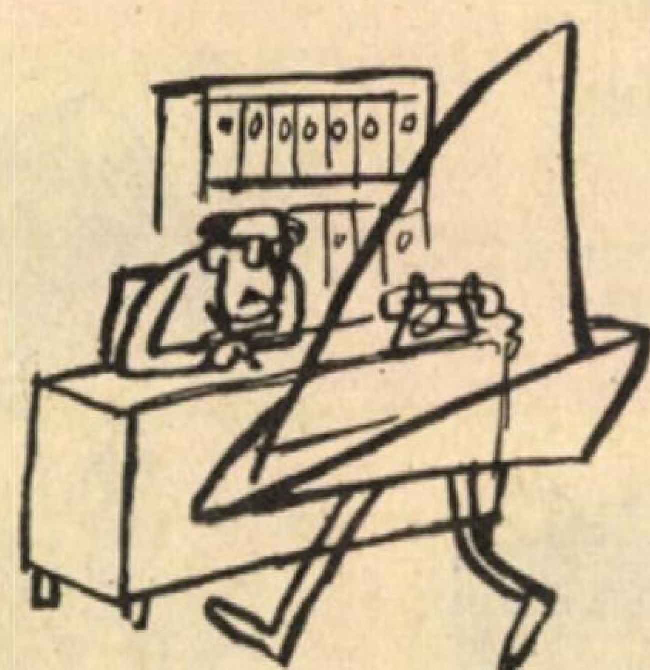
A múltkor például bejön a főnököm a hivatali helyiségünkbe, ahol történetesen egyedül tartózkodom, körülnéz.

— Ja, nincs itt senki?! — mondja és kimegy.

A fejemen van a bűvös sipka!

Vállalati ünnepély, széthúzódik a függöny, díszes elnökségi asztal a színpadon, mögötte a fejesek, ni csak, közepén, mint kedves vendég, Mennyei Jenő, akivel együtt jártunk iskolába, aztán együtt is katonáskodtunk, sírig tartó barátság alakult ki köztünk, ő most a Főhivatalban dolgozik. Rámosolygok lentről, diszkréten hunyorítok, majd finoman billegtetem az ujjaimat, aztán már kézzel-lábbal integetek, de az arca mozdulatlan, nem vesz észre, pedig erre néz.

A fejemen van a bűvös sipka!

Ziháló tüdővel vonszolom be magamat és a bőröndjeimet a pályaudvarra. Két vasutas beszélget egymással a peronon, jaj de jó, ők biztosan tudják, hogy melyik sínpárról indul a szegedi gyors.

— Bocsánat a zavarásért — lépek hozzájuk —, legyenek szívesek, mondják meg...

Nem folytatom, felesleges, még csak felém sem fordulnak, kedélyesen csevegnek tovább.

A fejemen van a bűvös sipka!

Sanyarú, megalázó, szörnyen kellemetlen állapot. De azért a helyzet nem teljesen reménytelen!

A múlt héten, a balatoni nyaralásom alatt történt, hogy éppen a televízió előtt ülök a társalgóban, élvezem a krimit, amikor az egyik üdülőtárs, széles vállú, magas férfi, fog egy széket, egészen oda rakja elém, kényelmesen helyet foglal, teljesen eltakarja előlem a képernyőt. Csak egyetlen mentség lehetett erre a felháborító tapintatlanságra.

Nem látta, hogy én ott ülök!

A fejemen volt a bűvös sipka!

Felálltam, fogtam a székem, szorosan elébe tettem, leültem, hiszen én láthatatlan vagyok, rajtam keresztül nyugodtan nézheti a tévét.

De nem!

— Micsoda disznóság! — kiáltott mérgesen. — Nem látok semmit a képből!

A láthatatlanná tévő bűvös sipka tehát csak akkor szuperál, ha az ember hátul ül!

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖRÖKVAKU — ÖRÖK JAVÍTÁS?

1965 karácsonyára kaptam ajándékba egy Braun Hobby örökvakut. Örömmel használtam kilenc hónapig, amikor is a vaku adaptere leégett. Ekkor fogtam és elvittem az V. ker. Bárczy István utcai szervízbe, hogy ott majd kijavítják. Az átvevő közölte velem, hogy egy hónapon belül kapnak alkatrészt, és a rosszat kicserélik. Ezután minden hónap elején felhívtam a szervizt, és mindig azt a megnyugtató választ kaptam,

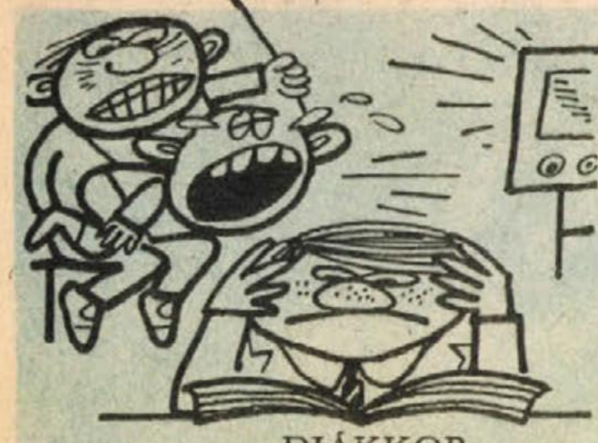
hogy a kérdéses alkatrész a jövő hónapban biztosan megérkezik. Azóta eltelt egypár „jövő hónap", és én már kezdem elveszteni nyugodtságomat és türelmemet. Hiszen ennyi idő alatt Verne halhatatlan hőse háromszor kényelmesen megkerülhette volna a Földet, még olyan kezdetleges közlekedés mellett is. Hát még a mai technikával!

Szeretném tudni, a kereskedelem miért vásárol meg és bocsát forgalomba (még ha korlátozott számban is) súlyos pénzbe (2500 Ft) kerülő árucikket, ha nem tud biztosítani hozzá alkatrészt?

Fehér László
Bp., V., Királyi Pál u. 13/a.

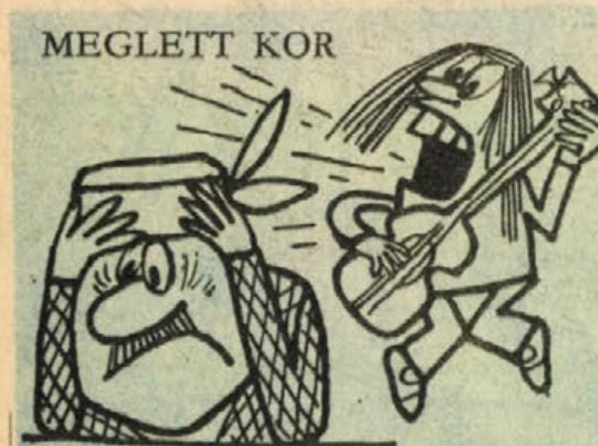
ZAJOS ÉLET

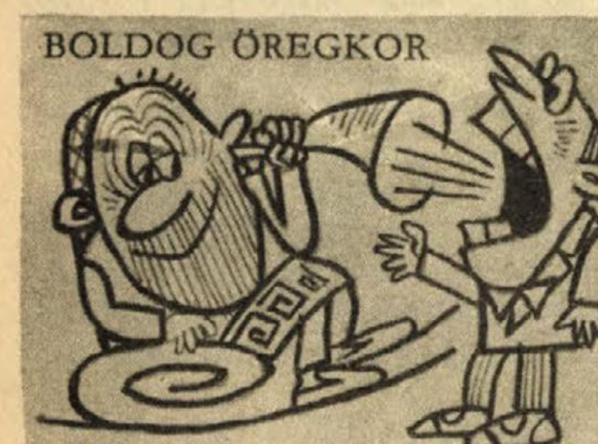

EZERMESTER LAKÓ

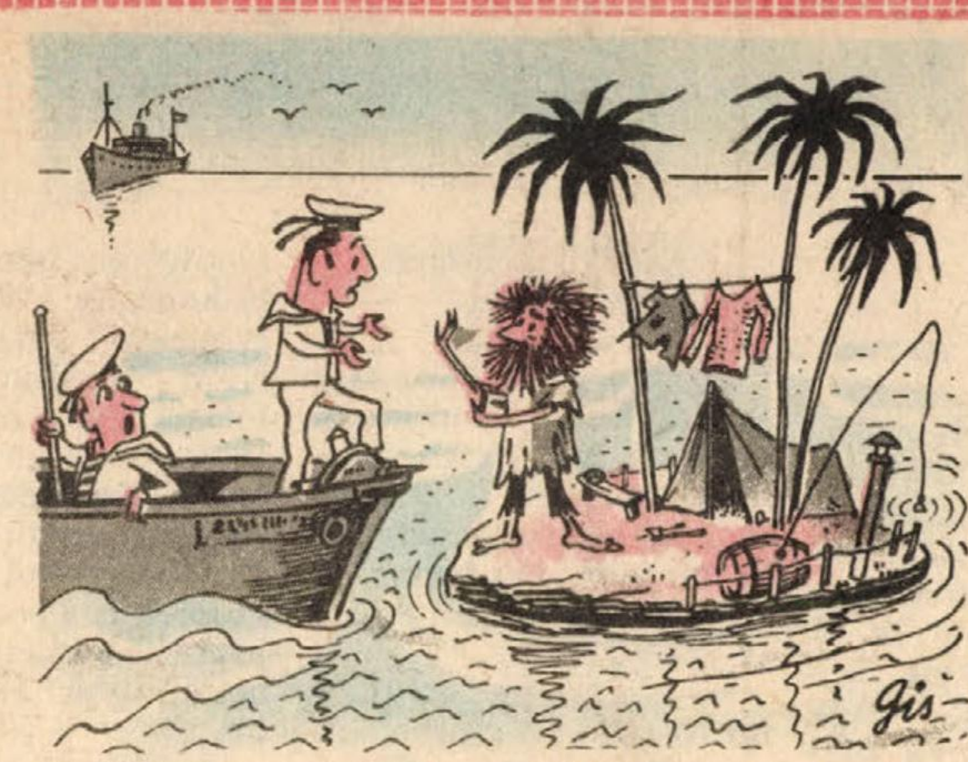

– Ne haragudjon, kedves szomszéd, de tíz óra már elmúlt . . .

HAZATÉRÉS

– Végre! A nagyváros zaja után újra ez a jó falusi csend! . . .

– Köszönöm, uraim, de maradok! Nem bírnám újra a fővárosi zajt!

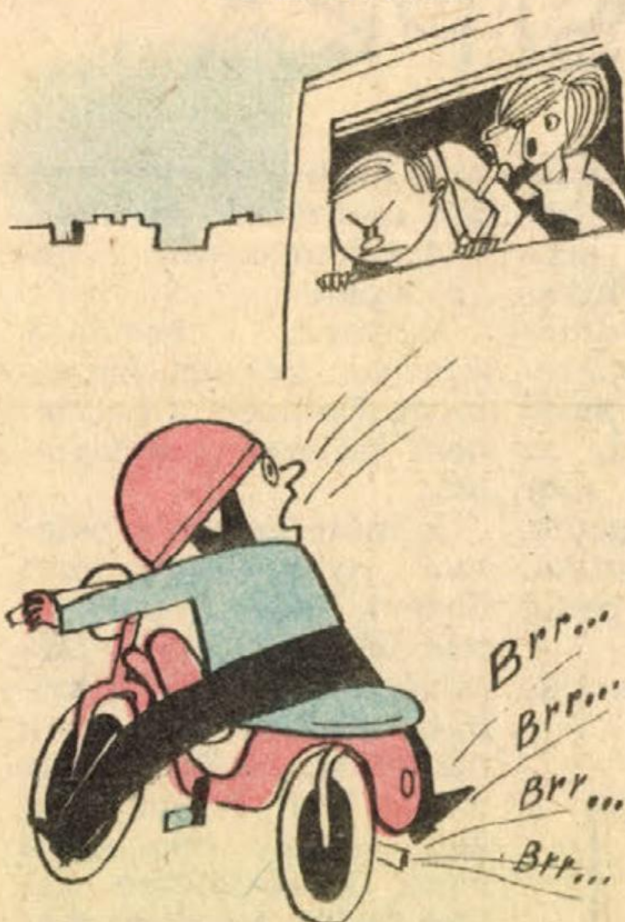
FINOM LÉLEK

– Nem állítom le a motort, nem akarom, hogy halljad, milyen csúnyákat mondanak . . .

Meg kell bolondulni...

ZSAROLÁS . . .

– Ha nem tetszik elengedni velem a Mancit kirándulni, estig itt maradok! . . .

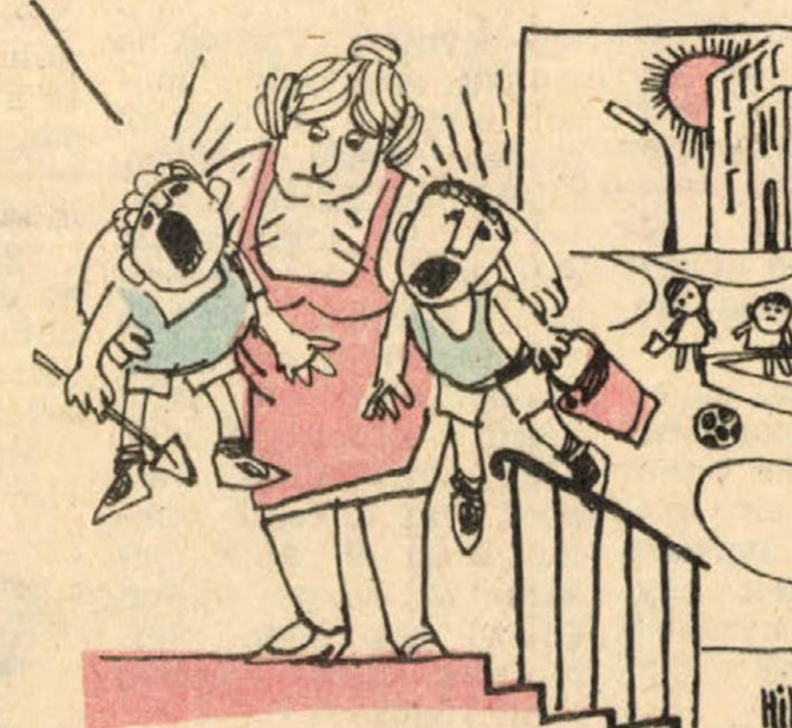
FOGLALKOZÁSI ÁRTALOM

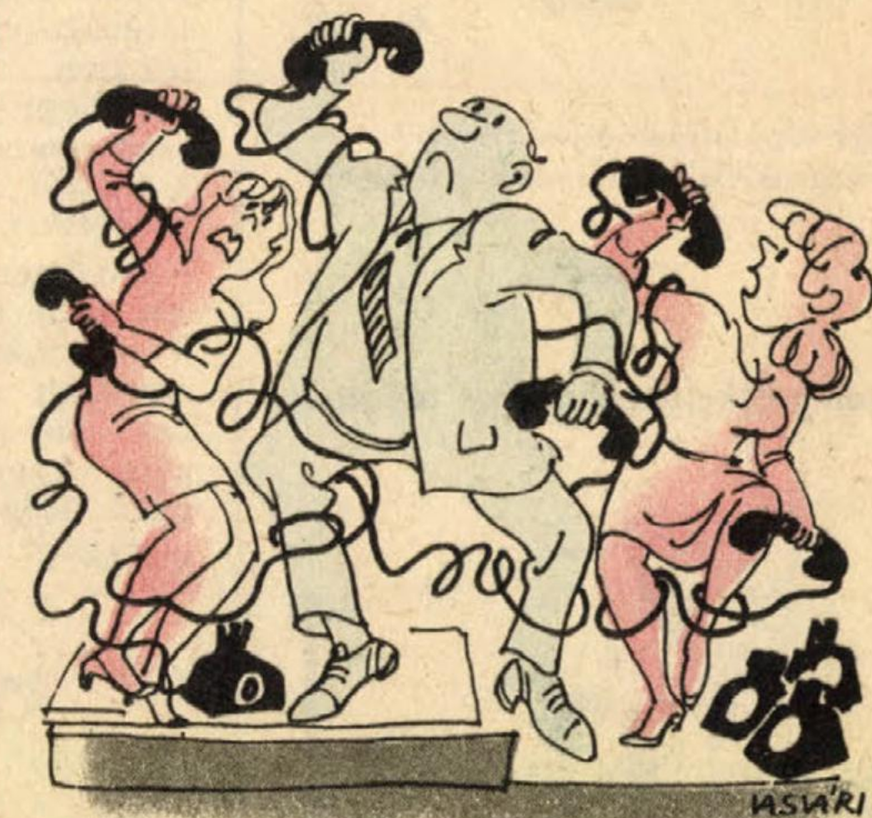

– A srácok táborozáson vannak, de felvettünk magnóra egy kis gyerekricsajt, mert a férjem csak így tud pihenni!

SZTEREO-HATÁS

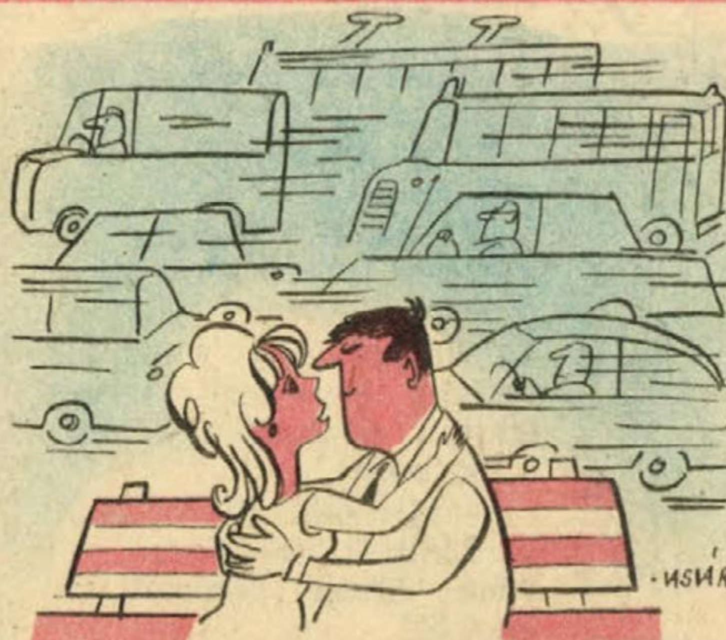

MODERN LAOKOON-CSOPORT

– Itt legalább csend van . . .

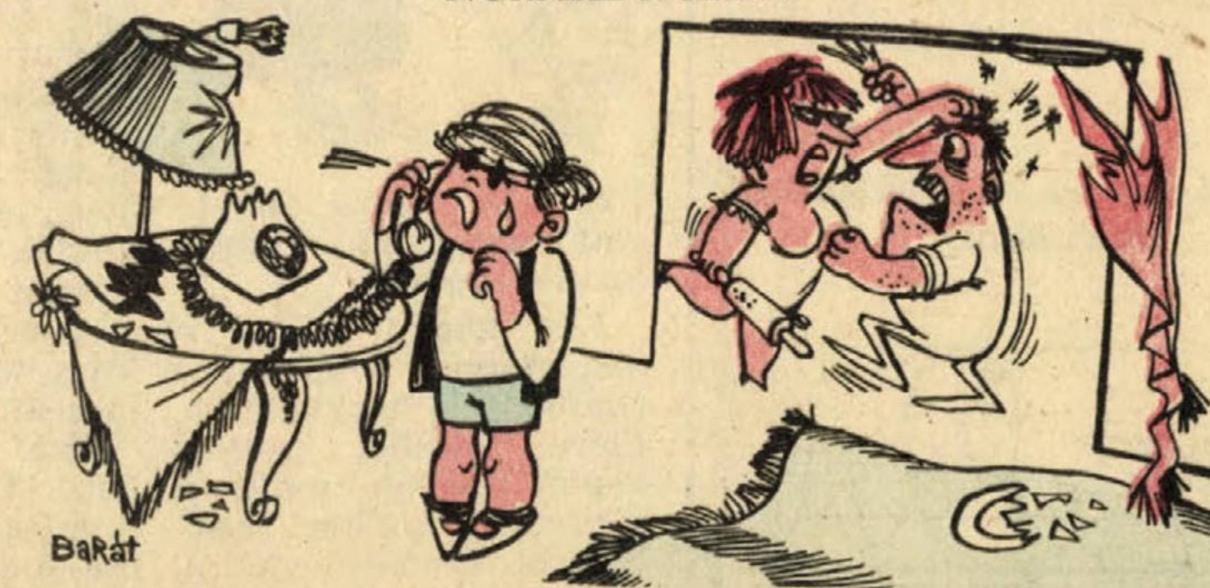

– Mit mondtál?

– Ronda népek ezek a szomszédok! Olyan hangosan veszekednek, hogy minden szót áthallani . . .

NORMÁL Á-HANG

– Tessék mondani, hallhatnám a normál szülői hangot? . . .

Szemtelenség

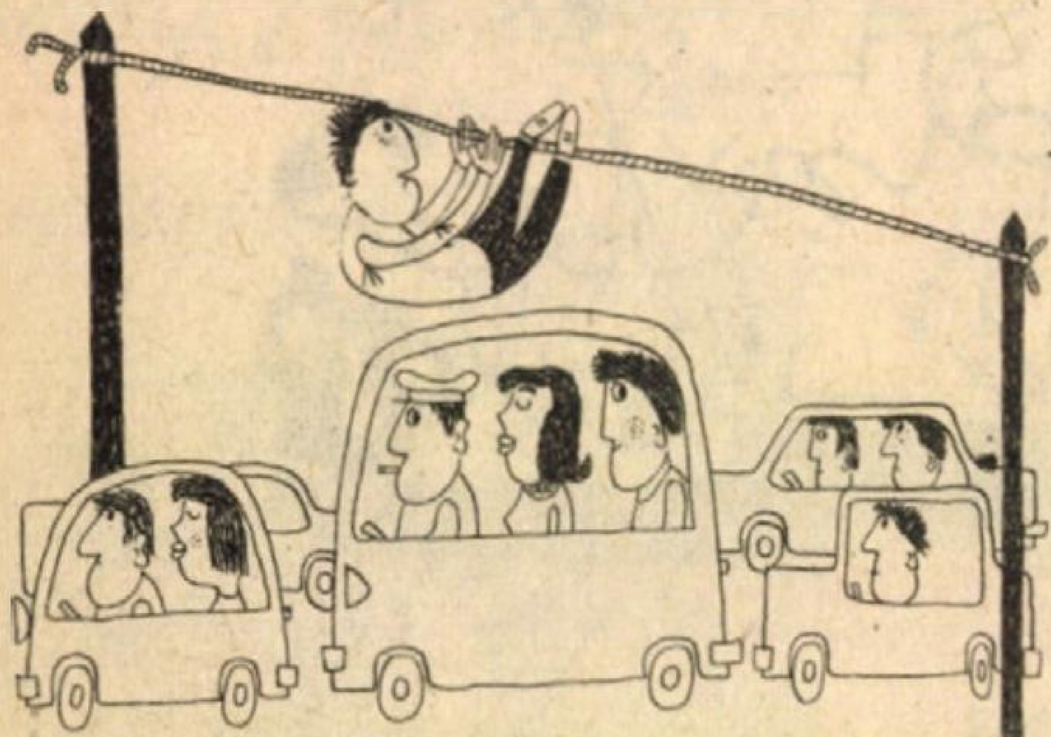
– Mondja, kalauz úr, ebből az ülésből ki tudok szabni egy kabátra valót?!

Belle és Sebastian

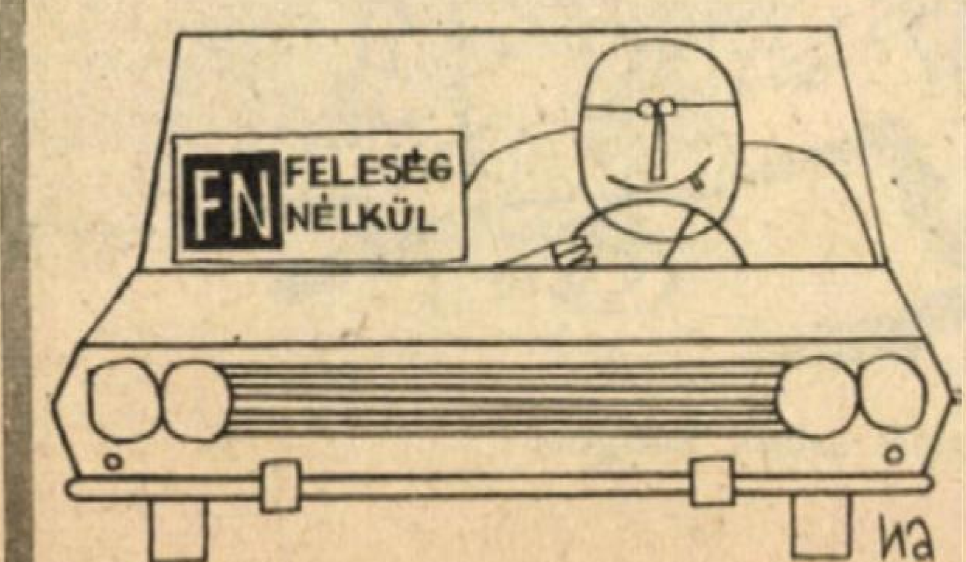

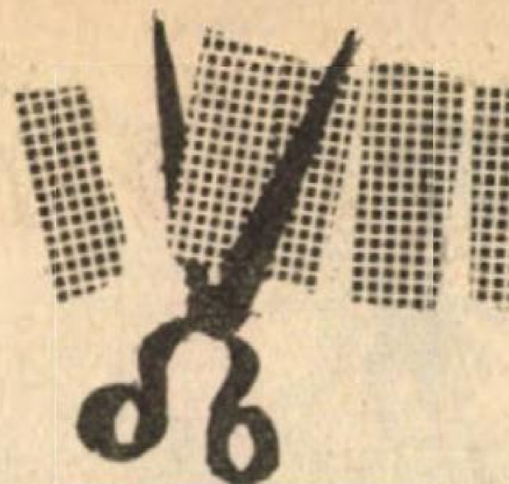
– Miért vagy olyan büszke, Bodri?
– Én vagyok Belle szinkronja a tévében . . .

Gyalog-átkelőhely a 7-es műúton

Nyári járat

KIS TÖRTÉNETEK

NYELVTANULÁS

Nemcsak Pesten, Svédországban is rájöttek, hogy jó a nagymama a háznál. Sőt, akkor is jó, ha nincs a háznál, hanem egyszerűen csak van valahol, ahová például nyáron el lehet vinni az unokát. A nagymama Magyarországon lakott, s így került a kis Olaf Pestre.

Olaf ötéves volt, a nagymama több. Ez volt a leghitelesebb kora, ehhez nem fért kétség. De nem erről van szó.

Olaf papája magyar, anyukája svéd, Stockholmban élnek. Olafnak csak egy nagymamája van, a pesti. A nagymama ritkán láthatta unokáját, nagy volt tehát az öröme, amikor levelet kapott a fiától: nem vállalná-e két hónapra Olafot, míg ő és felesége világkörüli úton lesznek. Vállalta, persze hogy vállalta, s egy szép nyári napon átvette a kisfiút a ferihegyi repülőtéren.

Olaf nem tudott egyetlen szót sem magyarul, a nagymama nem tudott egyetlen szót sem svédül, de azért nagyszerűen megértették egymást. Közben a nyelvből is ragadt egyikről a má-

sikra. A kisfiú gagyogott magyarul, a nagymama svédül.

Két hónap múlva a nagymama visszavitte Olafot Stockholmba. Előre készült, milyen képet vágnak majd a gyerekek, amikor meghallják svédül beszélni. Hát először dermedten bámulták, aztán szétpukkadtak a nevetéstől. A nagymama ugyanis *pöszén* beszélt svédül.

Mert Olaf pösze volt.

KRITIKUSNAK LENNI

Egyszer, boldogtalan tv-kritikus koromban, amikor hihetetlen leleményességgel gyűjtöttem az ellenségeket, felhívott egy barátom.

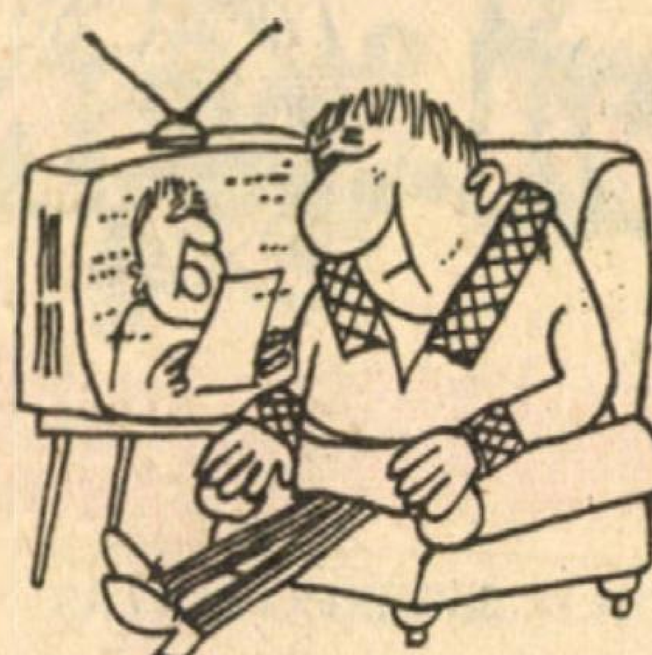
— Ne szidd folyton a tv-műsort.

— Miért ne szidjam, ha rossz?

— Nem rossz. Illetve csak viszonylag rossz. Relatíve.

— Nem értem.

— Nézd, én rém nehezen alszom el. Ez nálam

egy betegség. Viszont ha valami érdektelen műsor megy a tv-ben, öt percen belül alszom, mint a tej. Ez nem vicc, kérlek. Ez logikus. Az élet tele van izgalommal, naponta történik valami. Nincs megnyugtatóbb számomra, mint nézni a képernyőt, ahol békés nyugalom van, ahol nem történik semmi. Hidd el, áldás nekem a rossz műsor. Utolsó gazember vagy, ha még egyszer szidod a televíziót.

ÉRZELMES TALÁLKOZÁS

Zita szép pesti lány volt, aztán férjhez ment valami külföldi pacákhoz, legalábbis így szokott róla megemlékezni egykori udvarlója. Aztán eltelt vagy húsz-huszonöt év, pontosan úgy, ahogy az ilyen kinti évek eltelnek, a Pestre küldött beszámolók tanúsága szerint. De nem elég írni a kinti csodálatos dolgokról, az igazi: mesélni róluk!

Zita is mesélni jött haza. De, persze, az se mindegy, hogy kinek mesél az ember. Zita elsősorban Pistának akart, a régi udvarlónak. Megérkezése után egy órával már felhívta telefonon. Megbeszélték, hogy együtt vacsoráznak. Zita izgatottan készült a találkozásra. Vajon milyennek látja Pista? Nem mintha kétségei lettek volna afelől, hogy Pista nem lesz elragadtatva. De mégis. S Pista valóban el volt ragadtatva. Szép volt az élet, szép volt Pest, s édesen játszott a cigány, amikor bevonultak az étterembe.

— Zita, te nem változtál semmit — simogatta meg az asszony kezét Pista. — Éppolyan kislány vagy, mint mikor elmentél.

Megjelent a pincér az étlappal.

„Mi lesz most?", állt meg Zita szívverése. Inkább elájul, de nem teszi fel Pista előtt a szemüvegét! Mentőötlete támadt.

— Jaj, Pistuka, elfelejtettem meghagyni a szállóban, hogy hol vagyok, ha keresnek.

Pista elrohant telefonálni, Zita pedig előkapta a szemüvegét, s gyorsan kiválasztott egy sültet. Bélszínt, juhászné módra.

Igen ám, de vannak az életben váratlan fordulatok. Sajnálattal közölte a pincér, hogy a bélszín kifogyott.

Most mi lesz?

— Rendelj te! — tá-

madt a második számú mentőötlete, s Pista elé tolta az étlapot. — Azt eszem, amit te.

Pista süllőszeletet rendelt.

„Elfelejtette a dög, hogy utálom a halat", mondta magában Zita. „De megeszem, ha belehalok is!"

Nem halt bele, de nem csalta meg a férjét Pistával, ahogy tervezte, sőt, többé nem is találkozott vele. Amikor pedig hazautazott az Egyesült Államokba, nagyon rossz híreket terjesztett Magyarországról.

Fendrik Ferenc

Munkaerőhiány

Éljen a Fradi!

Lakat: Gyerekek, nem inkább nekem kellene titeket a vállamra emelni?

Filmkritika

Manapság, amikor a mozi jobban elterjedt, mint a bicikli, a legjobb ízlésű ember is kénytelen Tolsztoj és Balzac mellett filmkritikákat is olvasni, hogy el ne tévedjen a dzsungelben. Na mármost, ha a film kitűnő, nincs semmi baj, az ember megtudja, hogy ami jó, miért jó, ami szép, miért szép, ki alkotott fergetegeset, ki domborította szerepét felejthetetlenül, a film melyik részénél kell elájulni, és melyiknél csak halkan pihegni az élvezettől.

Baj van azonban akkor, ha a filmmel baj van, ha a film nem éppen kiváló. No nem, a kritika távolról sem írja, hogy a film jó, ha egyszer nem jó, ezen már túl vagyunk. Felnőttek írnak itteni felnőtteknek, méghozzá magyarul, csak ember legyen a talpán, aki ezen a nyelven eligazodik. Olykor az az érzése az embernek, hogy szinte már szótár kell a filmkritikák olvasásához.

Számos filmkritika gondos tanulmányozása után egyelőre még hézagos, de jelentős pontjaiban – gondolom – használható értelmező szótárt, illetve példatárat állítottam össze. Ebben a filmkritikák leggyakrabban használatos fordulatait szeretném közelebb hozni a nyájas olvasóhoz, illetve filmnézőhöz. Íme a példatár:

Svartyák Armand félközeli felvételei helyenként döbbenetesek.	*Csak közeli moziban nézzük meg, végszükség esetén.*
Szimpatikus kis ország fejlődő filmgyártása jelentkezik ezzel a derűs humorú, helyenként bájos, de nem új alapötletű vígjátékkal.	*NB II. középcsoport. Ha van más, ne ezt válasszuk.*
Ki kell emelnünk a remek tájképeket és a korhű színkompozíciókat.	*Menjünk inkább múzeumba.*
Van Mákonyi Edvinnek egy jelenete a film második részében, amelynek modern érdessége a lélek mélyeinek megrázó sötétjébe vezeti a nézőt.	*Ezt a második részt nem érdemes megvárni.*
A szereplők életteli játéka és a drámaivá sűrűsödő záróepizód logikai síkon sem oldja meg az alkotók által felvetett lélektanilag is ingatag konfliktust.	*Az Isten se ért egy szót sem a filmből.*
A fényképezés mindennek ellenére jónak mondható, de kasszasiker nem lesz.	*Csak nem nagy örömmel várt vidéki rokonokkal kell megnézni.*
A film jó szándéka vitathatatlan.	*Szaladjon, ki merre lát!*
A fülledt erkölcsiségű nyugati filmalkotás pompás tömegjelenetei ellenére a sekélyesebb ízlésű rétegek szimpátiájára épít.	*Ezt megnézhetjük, de úgyse kapunk rá jegyet.*

Soós András

GÉPKOCSIVAL A JOBB ERKÖLCSÖKÉRT!

Az USA-beli New Yersey államban ezt a körkérdést intézték a lakossághoz: „Hogyan hat az autóipar az erkölcsökre?"

Az egyik figyelemre méltó vélemény szerint a gépkocsiközlekedés fejlődésével párhuzamosan csökkent a lólopások száma.

Szerelem a Vadnyugaton

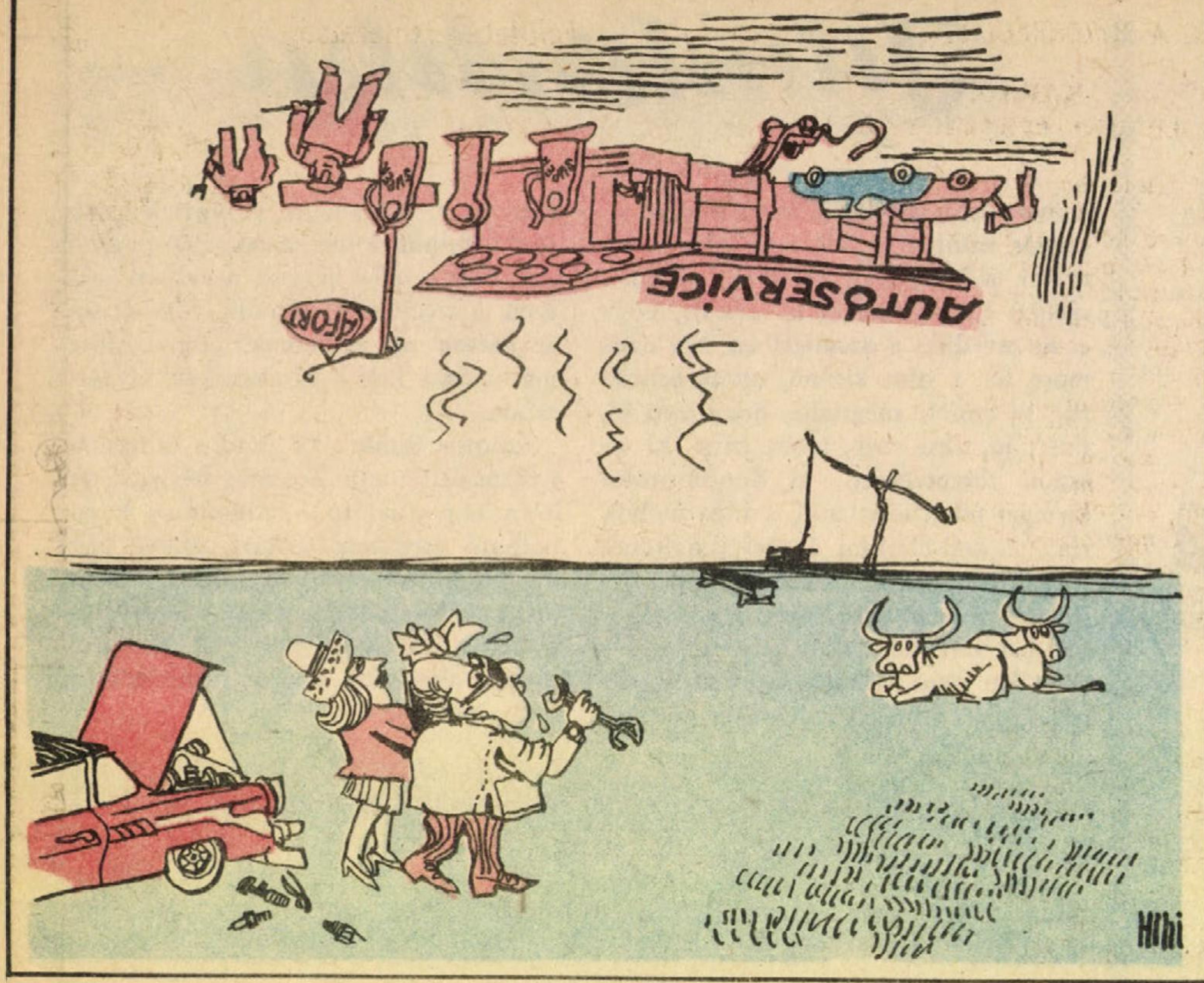
– Szeret... nem szeret... szeret... nem szeret...

Beat-esküvő

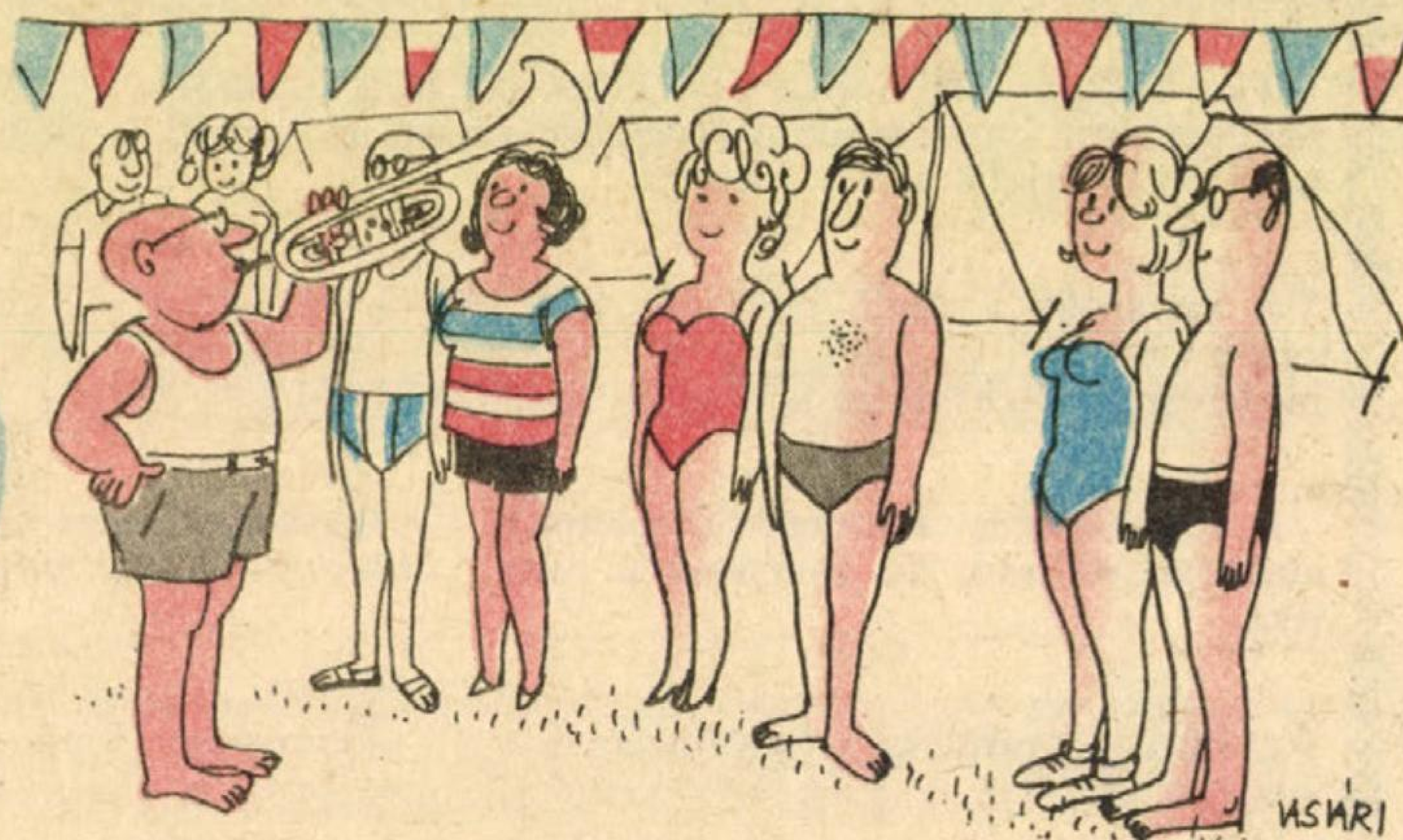
Délibáb

Hegedűs István rajza

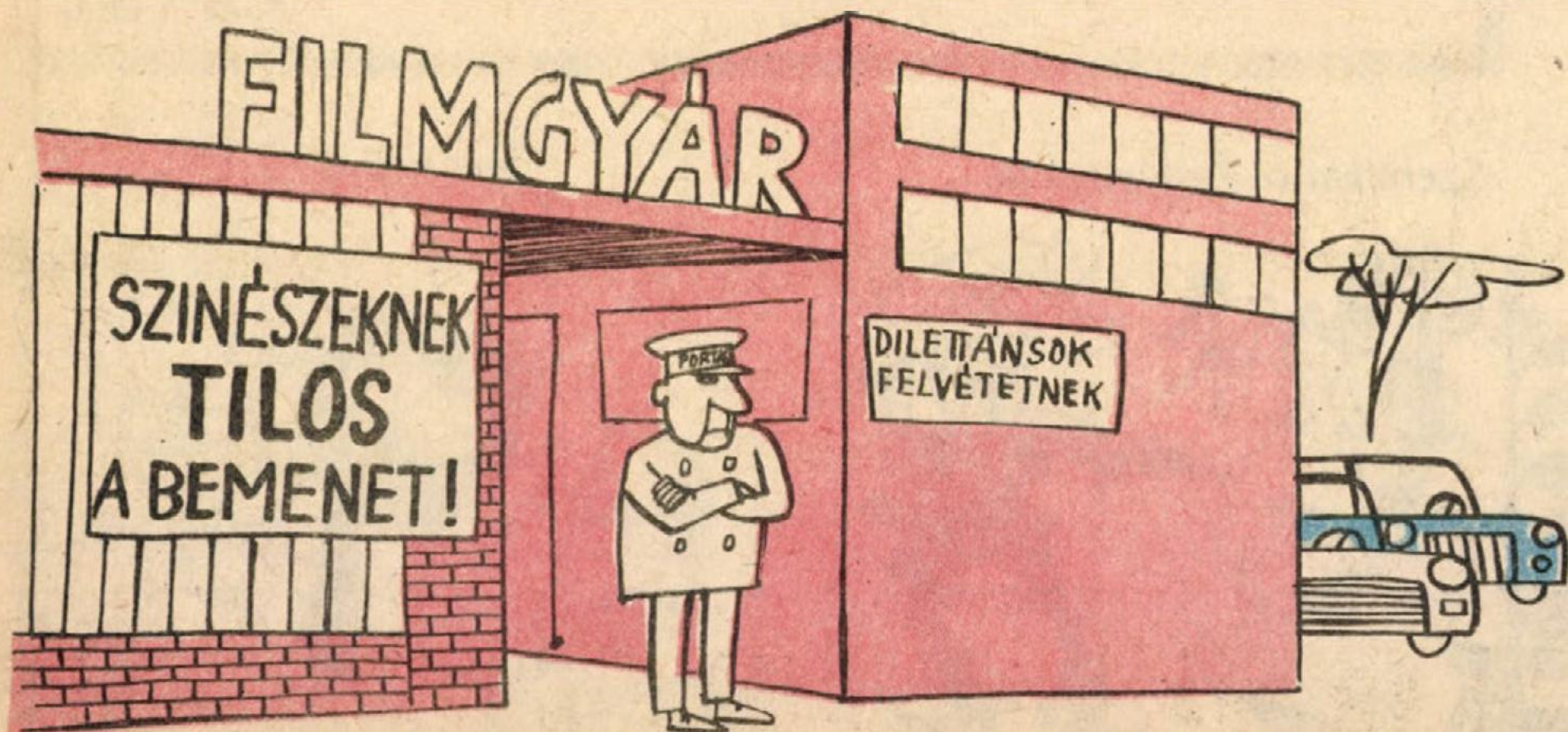
Szülők nyári táborozása

Ébresztő a kispajtásoknak

Fejlődik a filmgyártásunk

Várnai György rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KAKAÓ, ADMINISZTRÁCIÓVAL

Munkába menet vettem egy kis üveg kakaót. Háromötven az üveg, amibe adják, de ezt majd hazafelé visszaadom — gondoltam magamban. Jó kis közért a 11409-es, vissza is veszi majd.

Gyanútlanul helyezem délután az üvegecskét a pultra, ahonnan kaptam.

— A másik pulthoz szíveskedjék — hangzik.

Gyerünk! Az eladónő át is veszi tőlem, majd kiállít egy nyomtatványt, szépen beírja, milyen üveg, menynyit ér, dátum stb. Meglepő, hogy a személyi adataimat nem vezeti rá! Alá is írja, majd megkér, fáradjak át a másik pulthoz, ahol a vezető kartárs is aláírja. Még egy röpke sorban állás a pénztárnál, s már kezemben is a pénz.

Sanda vágyálom suhan végig rajtam. De jó lenne, ha még vagy húsz vevőtársam jönne most üveget visszaváltani! Mennyit irkálhatnának!? S ha netán kifogyna a nyomtatvány!?

Elmenőben hallom, hogy még a központban is aláírják egyszer. Gondolom, ezután már csak az van hátra, hogy egy főüvegvisszaváltó-nyomtatvány-ellenőr rendszerezze, s összefűzve, keményfedelű kötésben átadja az Országos Levéltárnak. Persze csak kitöltött átvételi elismervény ellenében!

Solymosy Attila
Bp., XI., Karinthy F. u. 15.

Felületes ismeretség

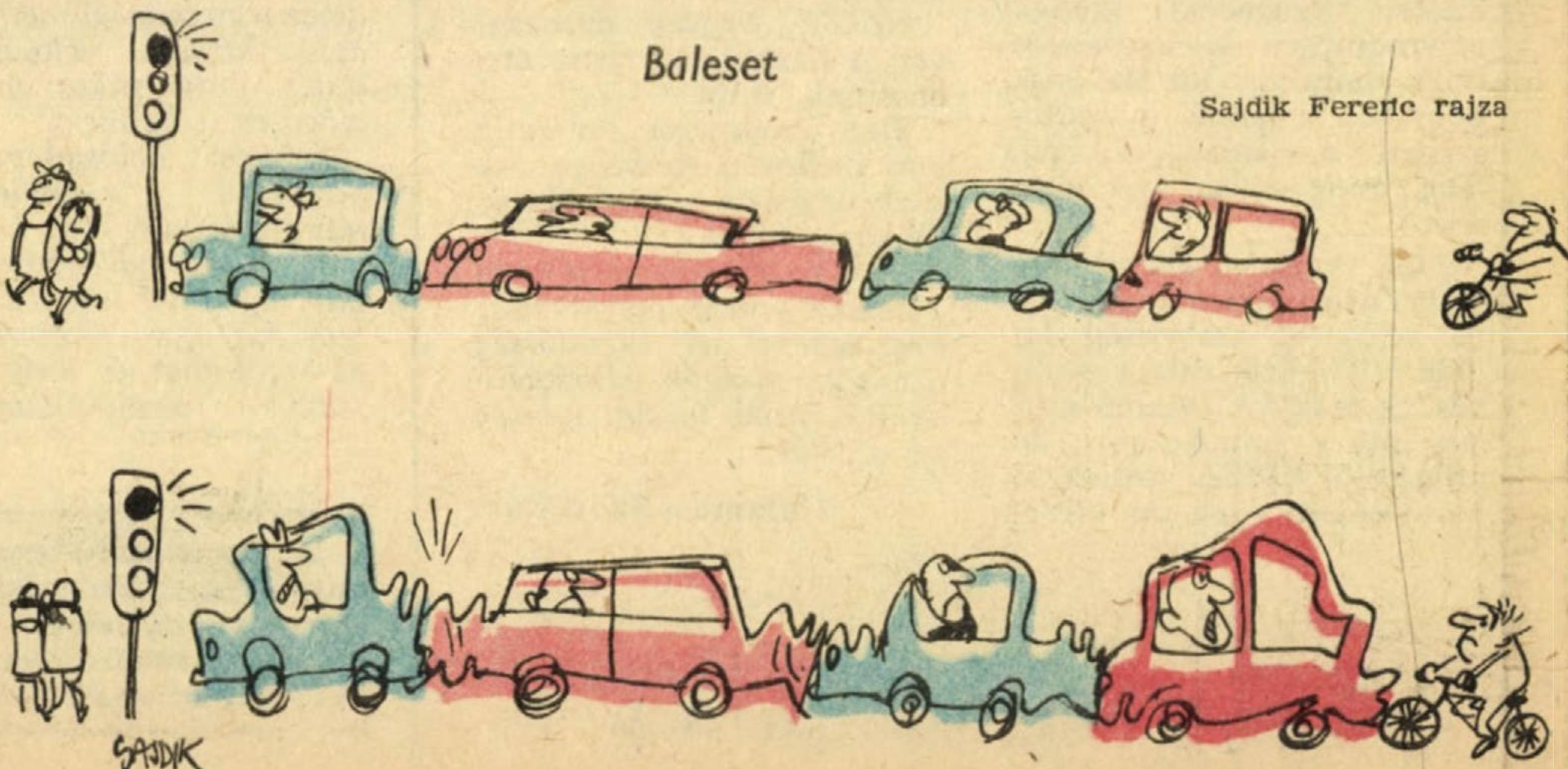

– Hát te lány vagy?
– Hát te fiú vagy?

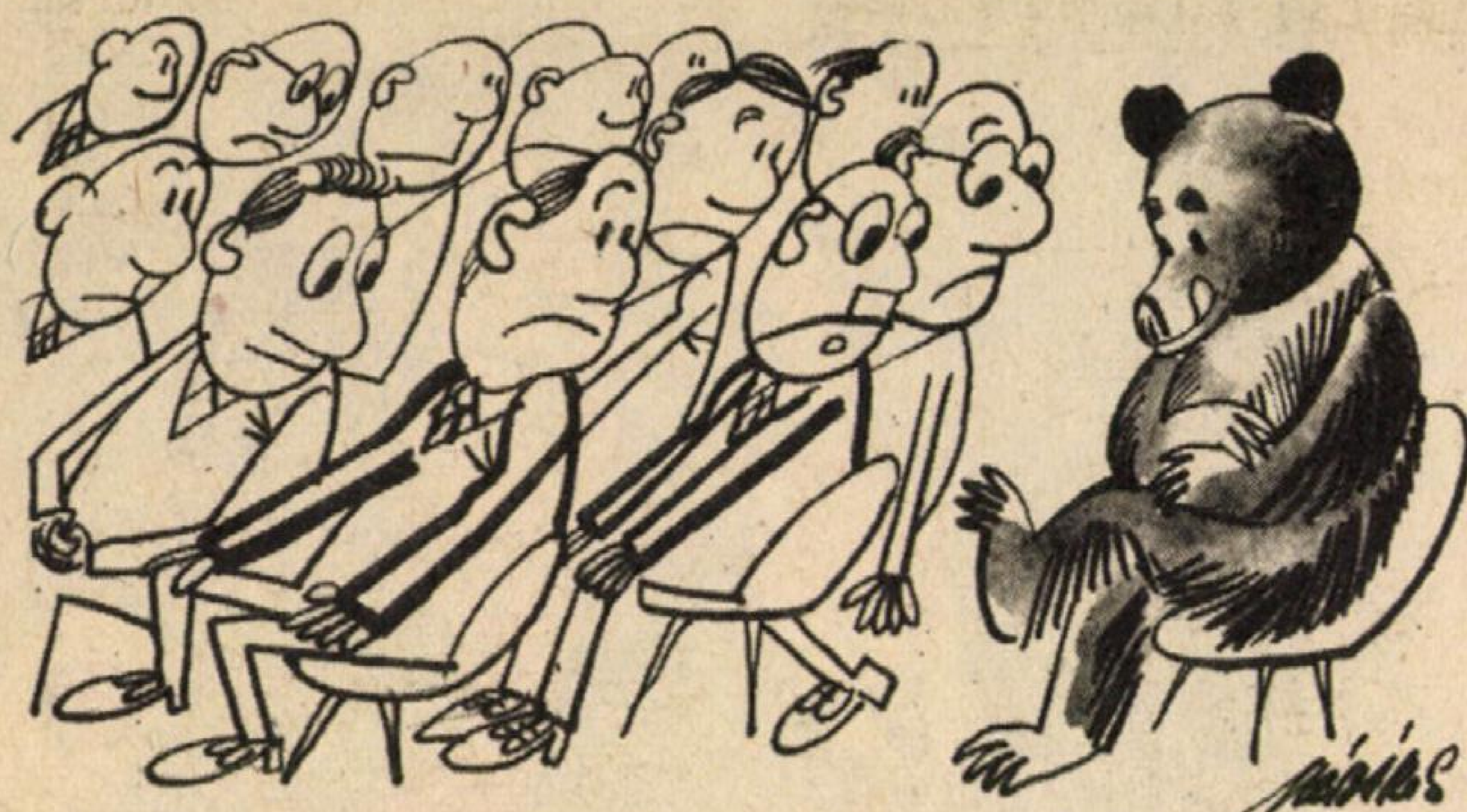

Baleset

Sajdik Ferenc rajza

Málnatermesztési tanácskozást tartottak

Egy külföldi megfigyelő

a Ludas Matyi színpada

ELLENFELEK

Szín: nyári vendéglő kerthelyisége

KISS: Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Kiss László járókelő vagyok.

NAGY: Örvendek. Nagy Béla autótulajdonos.

KISS: Azért kérettem ide, hogy egyszer barátian, tárgyilagosan, az emberi egyetértés szellemében beszélgessünk el. Most nincs ok az indulatra: ön nem ül a volánnál, és én sem megyek át az úttesten. Az a véleményem, hogy szeressük egymást, gyerekek!

NAGY: Részemről. *(Homlokon csókolja.)*

KISS: Van önben valami rokonszenves.

NAGY *(pirulva)*: Nono! Egészen elkényeztet. *(Gyengéden)* Tudja, az a baj, hogy amikor én jövök az autóval, maga akkor indul neki a zebrának. Egyébként örülök, hogy egyszer így, fehér asztal mellett nyugodtan, szenvedélymentesen kijelenthetem, hogy maga egy ló! Ha látja, hogy jön a jármű, maradjon szépen a járdán, és várja meg, amíg szabad lesz a terep.

KISS *(végtelen gyengédséggel)*: Ön egy rinocérosz! Nézze végig az emberiség fejlődését! Először vala a gyalogos, és csak sok évezred múltán jött a járművezető. *(Barátian)* a KRESZ szerint is, ha ráléptem a zebrára, önnek nincs joga, hogy ráhajtson, hanem meg kell állnia.

NAGY *(elérzékenyülten)*: Milyen nagyszerű, hogy most nyugodt körülmények között elmagyarázhatom, én állok, állok, de ön olyan lassan cammog át, mint egy víziló! Ön a zebrán, átkelés közben, Kant és Diderot filozófiai tételein töpreng, elgondolkozik Robespierre utolsó szavain, és mielőtt áttérne a túlsó oldalra, fejből memorizálja Arany: „Toldi"-jának első énekét.

KISS *(mély tisztelettel)*: Milyen jó, hogy egyszer minden harag nélkül elmondhatom, hogy ön viszont hiába látja már huszonöt méterről, hogy járókelők akarnak átmenni az úttesten, ön ráhajt a zebrára, mintha a monte-carlói nemzetközi autóverseny vagy a népligeti motoros bajnokság résztvevője lenne. Se lát, se hall, száguld, mintha a hitelezője üldözné.

NAGY *(lágyan duruzsolva)*: A hasonlatait tartsa meg magának, tinó!

KISS *(mélységes humanizmus csillog a szemében, miközben pofon vágja)*: Nesze! Sápkóros hiéna!

NAGY *(aggódó szeretettel, a másik orrát csavargatja)*: Még tegezel is?! *(Rendőrség, tűzoltók, mentők. Elsősegélynyújtás után tovább folytatják a vitát.)*

Galambos Szilveszter

NYÁRI viszontagságok

A Balatonhoz leutazni már maga is egy külön hecc minden évben. Aminek szinte megvannak a saját tradíciói. Például, midőn a vonatból a tavat az utasok először megpillantják, korra, nemre és világnézetre való tekintet nélkül önfeledt elragadtatásban törnek ki.

De amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten. A bennszülöttek nem csekélyebb lelkesedéssel fogadják az érkező vonatokat, mintha egy diadalmas turnéról visszatérő focicsapat ülne a kupékban, aranylábú gyerekek, akik 6:0-ra kitömték Eusebióéket és Bobby Charltonékat.

A fürdőzők kirohannak a vízből, és integetnek, az alkalmi szerelmespárok abbahagyják a csókolódzást, és szabad kezükkel integetnek, az aggastyánok reszketve leteszik a negyvenszázultimót, és integetnek, mint egy nagy család, a Balcsi-tenger megszállottai.

A bevándorlók már a vonatból kíváncsian lesik, hogy hány új nyaraló épült az idén. Miközben a szerelvény elrobog Balaton-Ósdi meghitt vityillósora előtt, elégedetten konstatálják, hogy az „Édesanyám kunyhóját" frissen kimeszelte a tulaj. Balaton-Drága Felsőn az „Összespórolta-lak" új kerítést kapott, s Balaton-Szutykoson egy víkendházzá sebtiben előléptetett benzines hordó a szerény „Buckingham Palace" nevet viseli.

Balatoni útjaimnak csupán egyetlen fájó pontja van. Még sohasem sikerült ülőhelyet szereznem. Nem olyan nagy dolog 2—3 órácskát álldogálni, de ez a meg-megismétlődő apró kudarc valósággal tudat alatti titkos ambícióvá nőtt bennem.

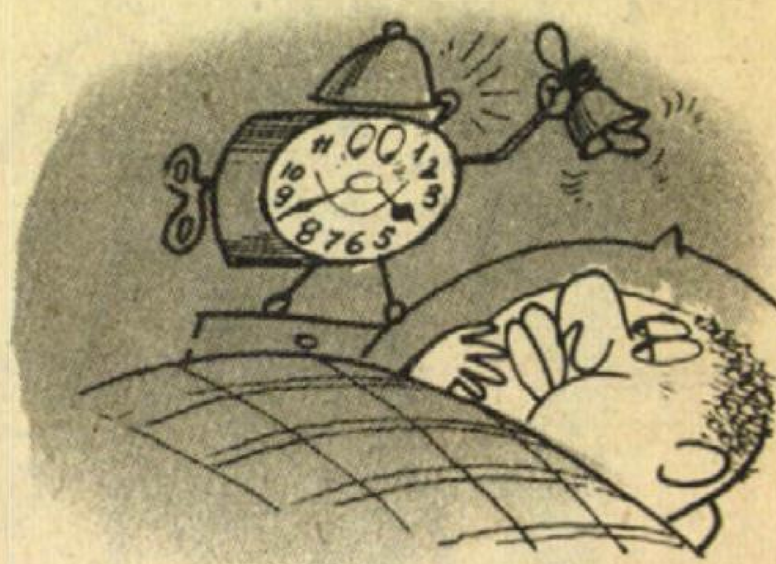
Folyton halogattam a probléma megoldását, mindig újabb és újabb határidőket adva magamnak: ha majd leérettségiztem, ha majd elvégeztem az egyetemet, és végül, ha majd megnősültem...

Tudniillik, hogy akkor majd tiszta krafttal rákoncentrálok egy ülőhely megkaparintására a balatoni vonaton.

Csütörtökönként, a lottószelvény bedobásakor, vágyódva gondoltam arra, hogy ötös találat esetén veszek egy privát lokomotívot, amely állandó készenlétben, befűtve fogja várni parancsomat a Déli pályaudvaron...

No de álmodozás az élet megrontója. Ugyanis ötös találatom még nem volt, viszont már alaposan megnősültem, s így éppen ideje, hogy végre ülve utazzam a Balatonhoz.

Páratlanul ravasz tervet eszeltem ki ebben az esztendőben. Előző nap megvettem a jegyeket a d é l e l ő t t i g y o r s r a. Viszont a vekkert úgy állítottam be, hogy pont pitymallatkor zörögjön. Nem részletezem az akciót, de már kora hajnalban málhástul ott sündörögtünk nejemmel az indóház körül. Egy megvesztegethető arcú vasutasnak vastag kubai szivart nyomtam a szájába:

— Tessék mondani, hol áll a balatoni vonat?

— Ottan!

Sietve felszálltunk, de legnagyobb elképedésemre már minden ülőhely foglalt volt. Az utasok vagy szunyókáltak, vagy rántott csirkét ettek. S a szerelvény negyedóra múlva kigördült az állomásról.

Utólag kiderült, hogy ez a h a j n a l i s z e m é l y volt, ami ráadásul csak hét perccel hamarabb érkezik Balatonlzére, mint a d é l e l ő t t i g y o r s...

Dalmáth Ferenc

Szakítani tudni kell

Én a nőkkel mindig szépen szakítottam. Amikor Elza feldúltan kést emelt rám, és életveszélyesen megfenyegetett, tízig számoltam, és azt mondtam neki:

– Pardon, kicsi Elzám, állj meg egy szóra! Ne ölj! Kár lenne érted, kikészülnél idegileg, arról nem is beszélve, hogy mennyit zaklatna a rendőrség... Inkább menj el szépen, ha meguntál, menj békességgel, utadba nem állok... Agyő, kis madaram...

Tapintatos gyöngédséggel csavartam ki kezéből a konyhakést, homlokon csókoltam, és kitártam előtte az ajtót.

– Aljas briganti! – sikított. – Van szíved éjjel, árvíz idején utcára lökni egy védtelen nőt?

– Tévedsz, szívem – mondtam –, nem olvasol újságot. Tegnap óta apad a Tisza...

Menyasszonyom, Savó Matild, esküvőnk reggelén könnyes szemmel felkeresett, lábam elé kuporodott, és forrón megcsókolta a térdemet.

– Nagyon fáj a szívem, Gézám – nyögte bánatosan –, úgy érzem, menten széthasad...

– Ó, kicsi kincsem, édes Matildkám – hajoltam le hozzá –, hogyan mondhatsz ilyet, hiszen ez most a boldogság napja és az örömé. Te és én, mi ketten egy testté válunk ma örökkön örökre...

Savó Matild ölembe hajtotta bozontos-bús fejét, s könnyeivel küszködve felelte:

– Ó, be sajnállak, kedves Gézám, hogy ilyen naiv vagy. Be kell vallanom, én mást szeretek, s bár látszólag hű arád voltam, titkon megcsaltalak egy kisiparossal, aki cuclikat gyárt, s még a bőre alatt is pénz van, olyan gazdag...

– Nem mondasz újat, én egyetlenem – szóltam vigasztalón –, éreztem, sejtettem, tudtam a jövőmet... Jaj, milyen átkozott, kegyetlen a sors, istenem, istenem!... Élhettünk volna együtt holtodiglan, majdan születendő gyermekeink mellett, s most íme, felborult a tervünk... Menj hát, drága kis tubicám, isten hírével, siess, ne késlekedj, hiszen várnak rád türelmetlenül. Menj, s én hadd maradjak bús magányommal egy fedél alatt...

Gyöngéd erőszakkal talpra állítottam Savó Matildot, batyuba kötöttem szerény holmiját, lehúztam a gyűrűt az ujjáról, és elbocsátottam.

– Azért engedd meg, hogy ha eszembe jutsz, olykor felhívjalak – kérlelt szelíden –, mert te olyan jó vagy, olyan megértő...

– Nem lesz rá módod – feleltem –, még ma leszereltetem a telefont.

Mártír arccal ment el, az utcáról még sóvárgón felnézett az ablakomra, s nagyon bánatosan, elkeseredetten ült be egy Rekordba...

*

Életem legnagyobb sorscsapása, Méz Aliz folyamatosan fosztogatta lakásomat, majd tudtom nélkül elserélte pince-szuterénre, s végül búcsú nélkül megszökött.

Szakításának ez az udvariatlan formája módfelett felháborított. Kétség közt őrlődtem: vajon milyen szándéka van még? Ezt tisztázni kell. Napokig hajszoltam. Tűvé tettem érte a fél várost, végül is a ferihegyi repülőtér büféjében leltem rá. Éppen egy damaszkuszi navigátorral enyelgett.

– Tudni akarom végre, hogy hazajössz-e, vagy sem?! – szegeztem a kérdést Méz Aliznak.

Dühösen felpattant, szeme szikrázott, és tövig rám öltötte nyelvét.

– Utállak, gyűlöllek! – sipákolt. – Megőrjít a szegénységed. Hányingerem van az undorító penészszagodtól. Takarodj innen, mert rendőrt hívok!...

– Ne fáraszd magad – szóltam megkönnyebbülten. – Csak arra voltam kíváncsi, mi a terved... Köszönöm, hogy nyilatkoztál, nem zavarlak tovább, ég áldjon, szerelmem...

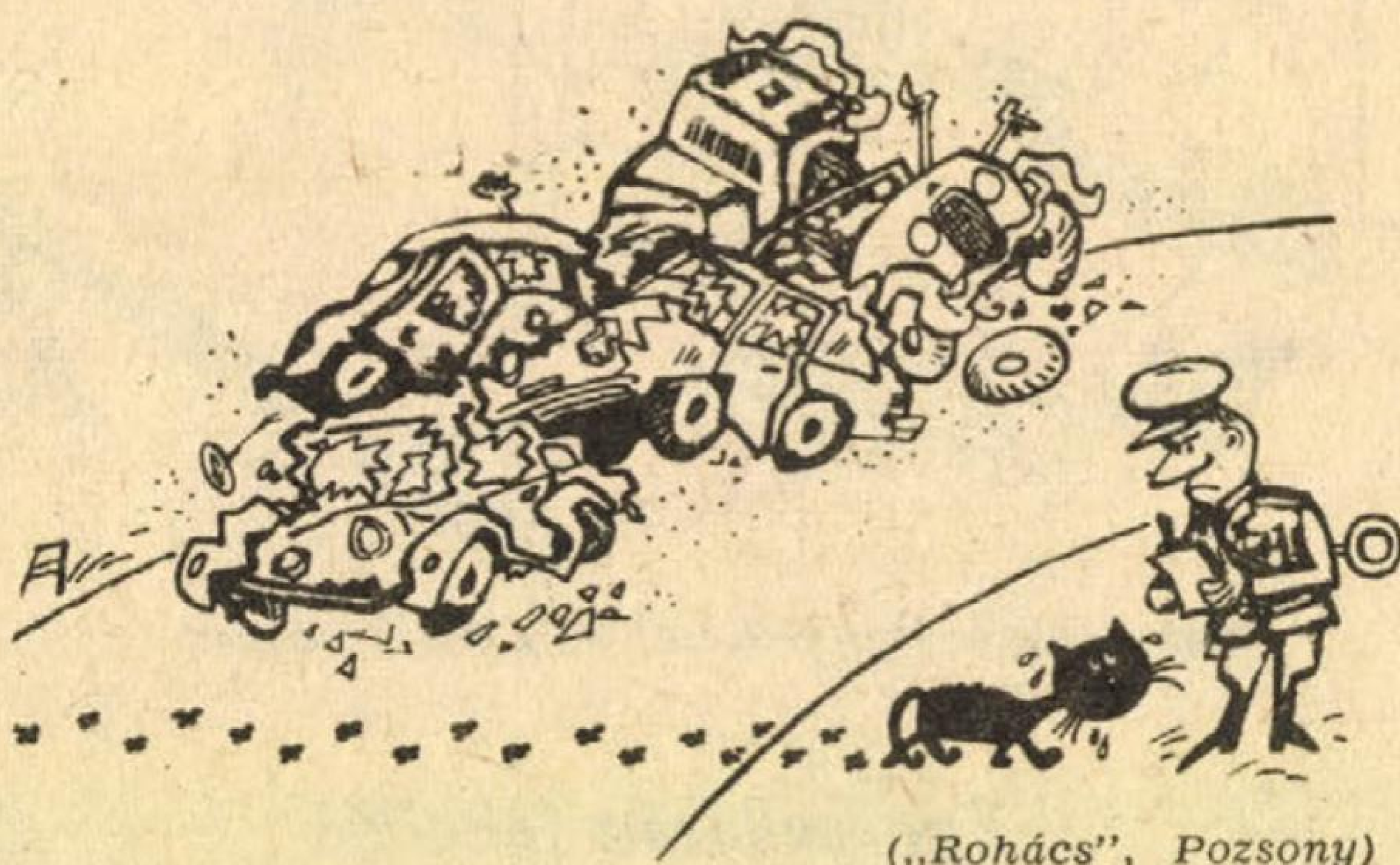
– Még gúnyolsz is? Na megállj!... – kiáltott magából kikelve. Nekem ugrott, és pofon ütött.

Pedig azt hittem, hogy vele is szépen fogok szakítani...

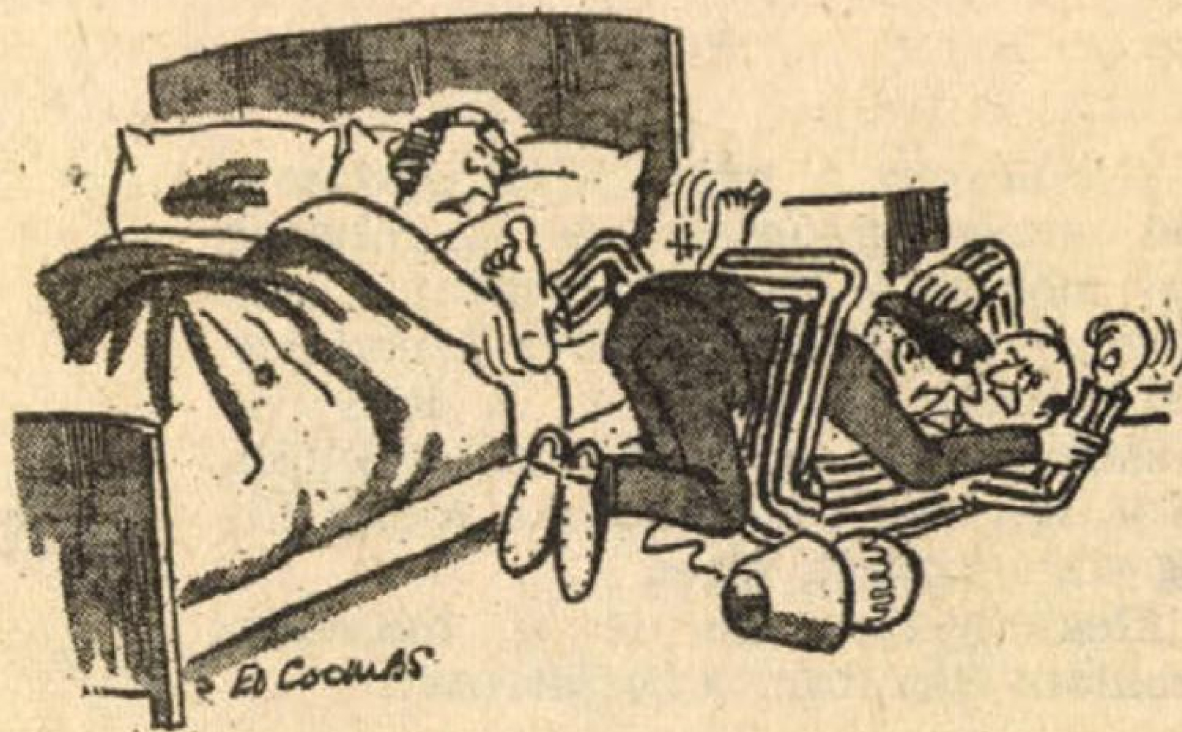
Zoltai András

IMPORT HUMOR

PECH

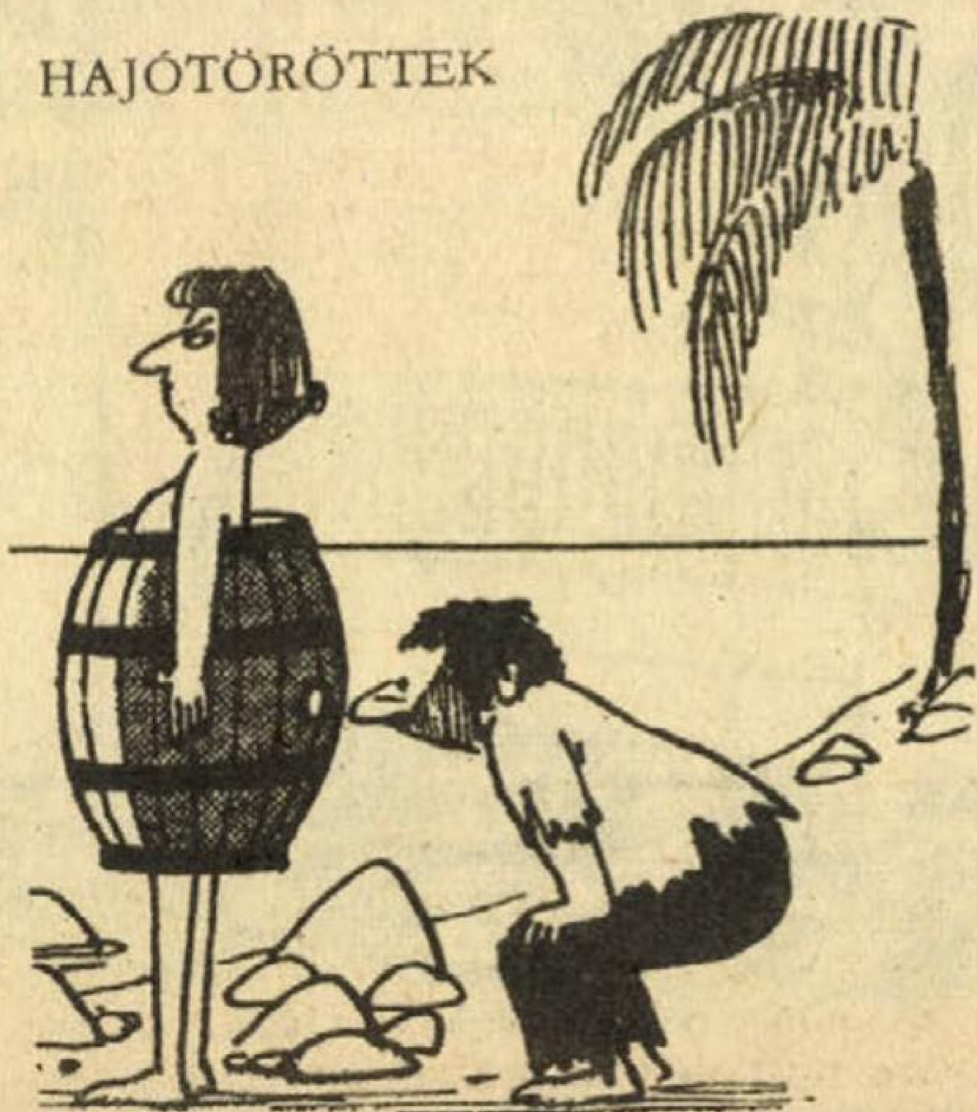
(„Rohács", Pozsony)

– Fred, ha már úgyis felkeltél, adj egy pohár vizet!

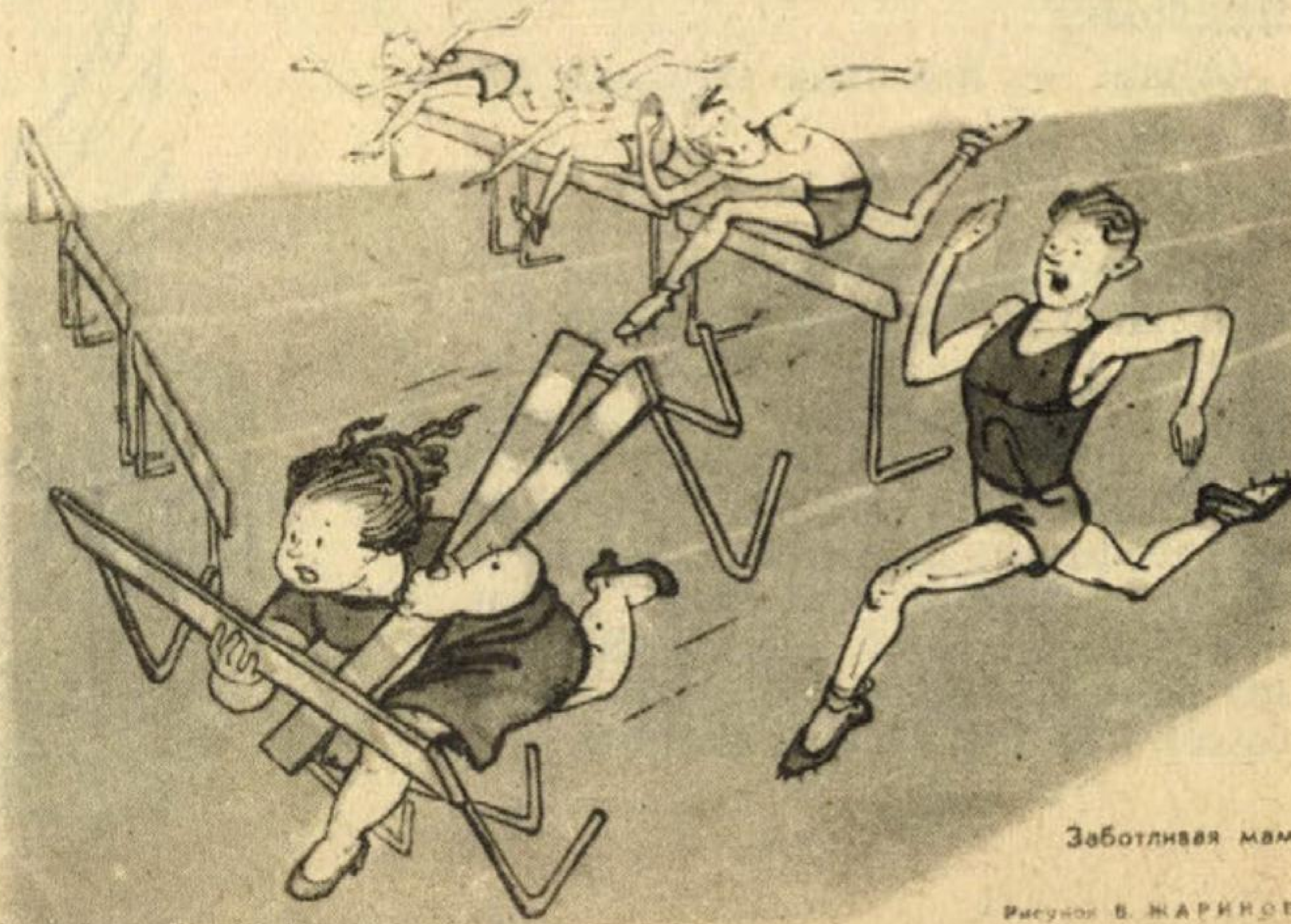
(„Daily Mirror", London)

HAJÓTÖRÖTTEK

(„Le Rire", Párizs)

GONDOS ANYA

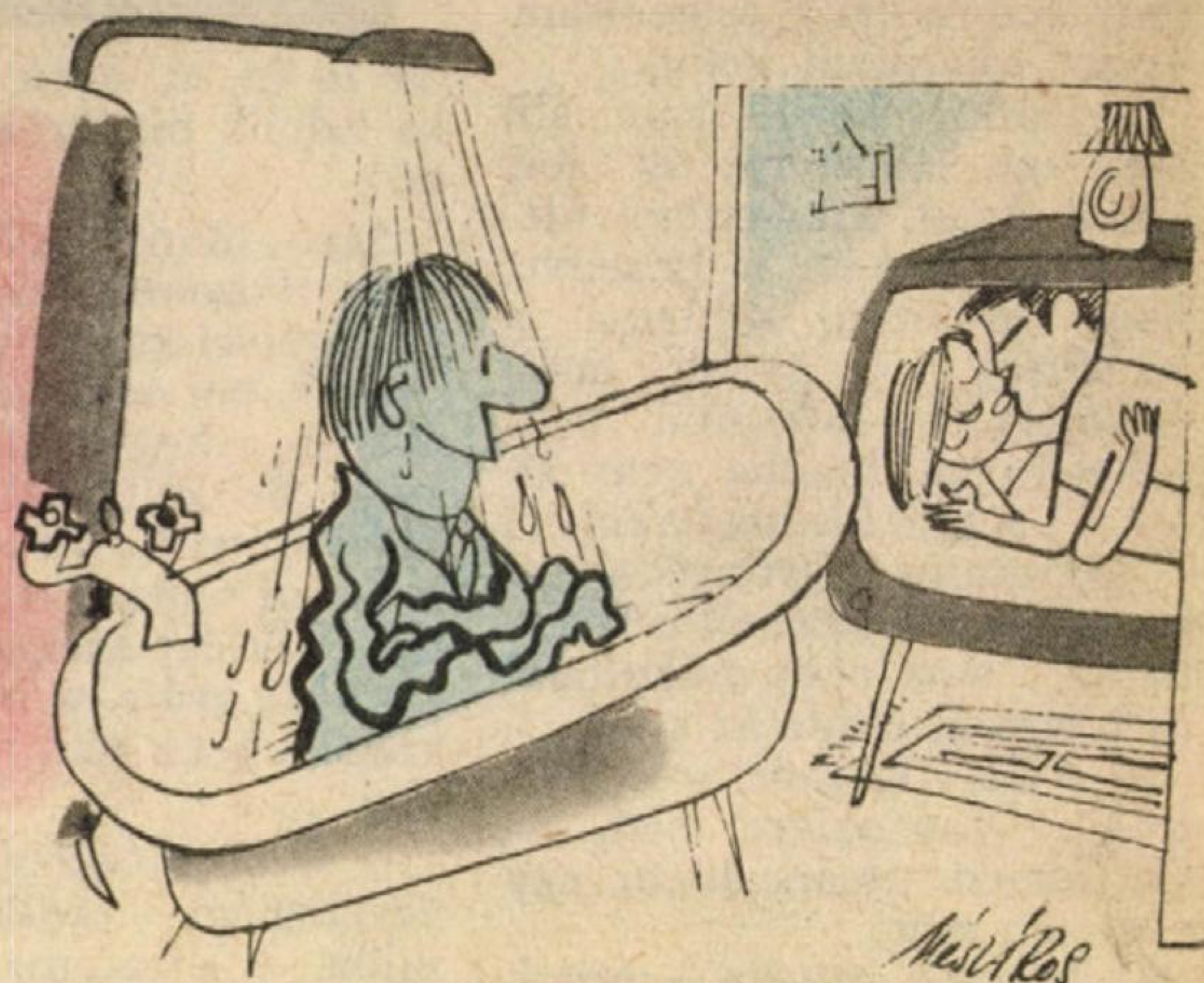
(„Krokodil", Moszkva)

Százéves a Posta

– Gratuláltam a postáskisasszonynak!

Teljes kényelem

– Na, most olyan, mintha szabadtéren nézném a filmet!

pesti tudósítónktól...

Egy kissé túlzottan töprengő természetű ismerősöm fejtegette:

— Ha beteg vagyok, nyugodt vagyok, mert tudom, hogy meggyógyulok. Ha viszont egészséges vagyok, nyugtalanít a tudat, hogy bármikor megbetegedhetem.

*

El-elnézem a gépkocsitulajdonosokat, amint pénteken és szombaton úgy mossák járművüket, mint Ágnes asszony a patakban fehér lepedőjét. Vízsugarak árasztják el a kedvenc masinát, a gazdi szeretettel dörgöli, törli, fényesíti, miközben ő maga fülig vizes, izzadt, sáros.

Megjegyzem, én is a hétvégen szoktam tisztítani a bérletemet.

*

Egy régi vágású, szertartásosan viselkedő férfiúról mondta egyik ismerőse:

— Az illető egy négy lábon járó illemkódex...

(Állati! — mondaná erre egy fiatal...)

*

Édes anyanyelvünkkel is sok baj van, hát még ha idegen nyelvre fordítunk. A „Műszaki Élet" című lapban olvasom, hogy egy közgazdasági tárgyú cikkben ez a kifejezés fordult elő: „Kötött állóeszközök." Ezt valaki így fordította németre: „Gefesselte stähende Geräte", ami annyit jelent, hogy „megbilincselt álló készülékek". Így járunk, amikor Lőrincze Lajost összetévesztjük Leiter Jakabbal.

f. l.

Tájékozottság

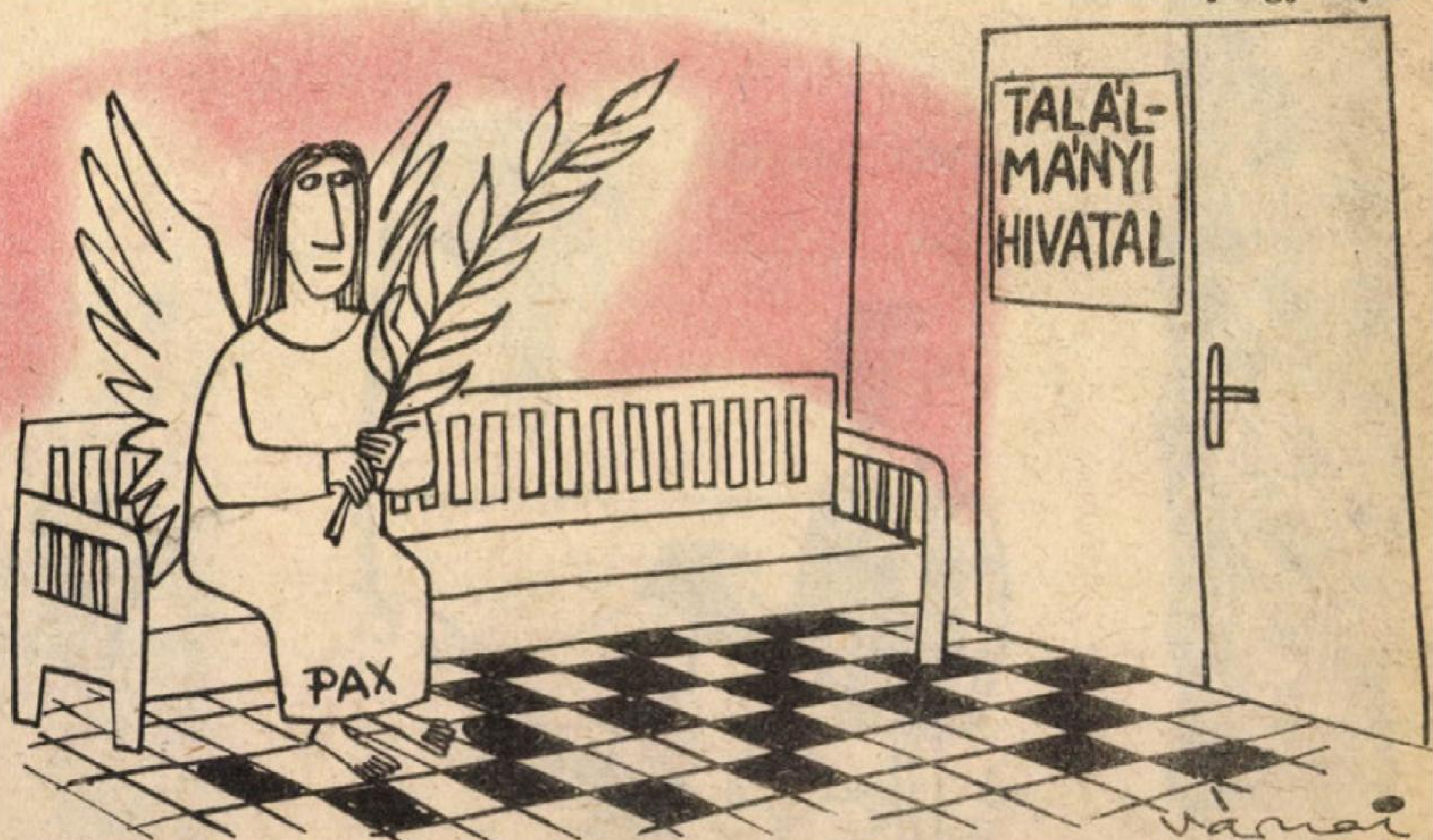
Endrődi István rajza

– Sajnos, egyik sem külföldi! Még télről ismerem őket!

Egy mellőzött feltaláló

Várnai György rajza

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 — 67.0890 — Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504